

BELGISCHE SENAAT**ZITTING 1994-1995**

14 OKTOBER 1994

Ontwerp van wet houdende goedkeuring van de Overeenkomst betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, gedaan te Dublin op 15 juni 1990, te Rome op 7 december 1990 en te Luxemburg op 13 juni 1991

MEMORIE VAN TOELICHTING**INLEIDING**

1. Met uitzondering van Denemarken hebben de ministers van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen belast met de immigratie tijdens hun vergadering te Dublin op 15 juni 1990 de overeenkomst ondertekend betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend.

Deze overeenkomst is op een later tijdstip door Denemarken ondertekend en geratificeerd.

Op 1 juli 1992 is zij geratificeerd door Griekenland en door het Verenigd Koninkrijk.

2. De overeenkomst past in het kader van de maatregelen vereist door artikel 8A van het Verdrag van Rome, zoals het is gewijzigd door de Europese

SENAT DE BELGIQUE**SESSION DE 1994-1995**

14 OCTOBRE 1994

Projet de loi portant approbation de la Convention relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des Etats membres des Communautés européennes, fait à Dublin le 15 juin 1990, à Rome le 7 décembre 1990 et à Luxembourg le 13 juin 1991

EXPOSE DES MOTIFS**INTRODUCTION**

1. Lors de leur réunion à Dublin, le 15 juin 1990, les ministres chargés de l'immigration dans les Etats membres des Communautés européennes ont, à l'exception du Danemark, signé la Convention relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des Etats membres des Communautés européennes.

Cette convention a été simultanément signée et ratifiée par le Danemark, à une date ultérieure.

Au 1er juillet 1992, elle était ratifiée par la Grèce et le Royaume-Uni.

2. La Convention s'inscrit dans la ligne des mesures requises par l'article 8A du Traité de Rome, tel que modifié par l'Acte unique européen, lequel

Akte, dat voorziet in de geleidelijke instelling, tijdens een periode die eindigt op 31 december 1992, van een ruimte zonder binnengrenzen waarin het vrije verkeer van personen is gewaarborgd.

De overeenkomst van Dublin is één van de maatregelen die de Staten bij voorrang moeten nemen ten einde voornoemde bepaling te kunnen toepassen.

In dit verband hebben de Staten de gevolgen bestudeerd die de opheffing van de controle aan hun gemeenschappelijke grenzen meebrengt voor de verplaatsingsmogelijkheden van de asielzoekers binnen de Europese Gemeenschap.

Ter zake is het noodzakelijk gebleken twee grote gevaren te ondervangen.

Het eerste bestaat in de toename van verscheidene asielverzoeken die door eenzelfde vreemdeling gelijktijdig of opeenvolgend in verschillende Lid-Staten worden ingediend.

Het tweede betreft de toename van « rondreizende asielzoekers » die als gevolg van hun opeenvolgende verplaatsingen niet langer het statuut van vluchteling bedoeld bij het Verdrag van Genève van 1951, kunnen verkrijgen aangezien de Staten de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek op elkaar overdragen.

Om die twee gevaren te voorkomen biedt de overeenkomst aan elke asielzoeker de waarborg dat zijn verzoek zal worden behandeld, zulks ongeacht of het is ingediend aan de grens of op het grondgebied van een Lid-Staat. De overeenkomst wijst te dien einde op grond van objectieve criteria één enkele Lid-Staat aan die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

3. Bij het sluiten van de overeenkomst van Dublin zijn de Staten zich ervan bewust geweest dat zij door de ratificatie van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van het Protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen zich ertoe hebben verbonden een gepaste bescherming te bieden aan eenieder die

« uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen. »

De overeenkomst van Dublin kan op geen enkele wijze in de plaats worden gesteld van enige andere bepaling, ook niet van andere internationale instrumenten zoals het Verdrag van Genève of het Protocol van New York en wijzigt ook de draagwijdte ervan niet.

prévoit l'établissement progressif, au cours d'une période expirant le 31 décembre 1992, d'un espace sans frontières intérieures dans lequel la libre circulation des personnes est assurée.

La Convention de Dublin est l'une des mesures prioritaires à prendre par les Etats pour la mise en œuvre de la disposition précitée.

Dans ce contexte, les Etats ont examiné les conséquences de la suppression des contrôles à leur frontière commune sur les possibilités de déplacement des demandeurs d'asile au sein de la Communauté.

A cet égard, il est apparu nécessaire de prévenir deux risques majeurs.

Le premier serait un accroissement des demandes d'asile multiples, déposées simultanément ou successivement par un même étranger dans plusieurs Etats membres.

Le second serait l'augmentation des « demandeurs d'asile sur orbite » qui, suite à leurs déplacements successifs, se verraient privés de la possibilité d'obtenir le statut de réfugié prévu par la Convention de Genève de 1951, les Etats se renvoyant mutuellement la responsabilité de l'examen de leur demande.

Pour éviter ces deux risques, la convention donne à tout demandeur d'asile la garantie que sa demande sera examinée, qu'elle soit présentée à la frontière ou sur le territoire d'un Etat membre, et désigne, à cet effet, sur la base de critères objectifs, un et un seul Etat membre auquel incombe la responsabilité de l'examen de la demande.

3. En concluant la convention de Dublin, les Etats ont été conscients qu'en ratifiant la convention de Genève du 28 juillet 1951 et le protocole de New York du 31 janvier 1967, relatif au statut des réfugiés, ils se sont engagés à accorder une protection appropriée à toute personne qui

« craignant avec raison d'être persécutée du fait de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques, se trouve hors du pays dont elle a la nationalité et qui ne peut ou, du fait de cette crainte, ne veut se réclamer de la protection de ce pays ».

La Convention de Dublin ne se substitue, en aucune façon, à quelque disposition que ce soit des instruments internationaux que sont la convention de Genève ou le protocole de New York et elle n'en modifie pas la portée.

Zij bevestigt integendeel het fundamenteel karakter van die instrumenten en strekt ertoe de bepalingen van die overeenkomsten met betrekking tot bepaalde aspecten aan te vullen ten einde de werking ervan beter te waarborgen.

I. Beginselen die aan de organisatie van de door de overeenkomst ingestelde regeling ten grondslag liggen

De regeling van de overeenkomst is op de volgende grondbeginselen gevestigd:

1. De overeenkomstsluitende partijen verbinden zich ertoe het asielverzoek dat door vreemdelingen bij één van hen wordt ingediend, in behandeling te nemen.

Door deze bepaling bevestigen de overeenkomstsluitende partijen hun wil om situaties te voorkomen waarin een asielzoeker van de ene naar de andere Staat wordt doorgestuurd zonder dat één van die Staten zijn verzoek behandelt.

2. Daaruit vloeit evenwel niet voort dat een Staat verplicht is om een asielzoeker op zijn grondgebied toe te laten. Geen enkele bepaling van het Verdrag van Genève verplicht hem daartoe aangezien voornoemd verdrag zich ertoe beperkt te verbieden dat een asielzoeker wordt verwijderd naar een land waar zijn leven of zijn vrijheid in gevaar zijn.

De overeenkomst eerbiedigt derhalve het recht waarover iedere Staat inzonderheid krachtens artikel 33 van het Verdrag van Genève beschikt om een asielzoeker de toegang te weigeren of hem van het grondgebied te verwijderen.

3. Ongeacht de overeenkomstsluitende Staat bij wie de vreemdeling zijn asielverzoek indient, is één enkele overeenkomstsluitende Staat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek.

In deze bepaling wordt het beginsel gehuldigd van de uitsluitende bevoegdheid van één enkele Staat die volgens in de overeenkomst vastgestelde objectieve criteria wordt aangewezen voor het onderzoek en de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de overeenkomstsluitende Staten is ingediend.

4. Het beginsel van de verantwoordelijkheid van één enkele Staat kan niet tot gevolg hebben dat een Staat wordt verplicht af te zien van zijn soeverein recht om op grond van bijzondere redenen, waarvan hij zelf het belang beoordeelt, een asielverzoek te behandelen hoewel die Staat bij toepassing van de in de overeenkomst vastgelegde criteria ter zake niet verantwoordelijk is.

Elle confirme au contraire leur caractère fondamental et vise à compléter les dispositions de ces conventions sur certains aspects pour mieux en assurer le fonctionnement.

I. Principes fondamentaux autour desquels s'organise le dispositif établi par la convention

Le dispositif de la convention s'articule autour des principes fondamentaux suivants:

1. Les Etats contractants s'engagent à ce que tout étranger qui introduit une demande d'asile auprès de l'un d'eux puisse voir sa demande examinée.

Par cette disposition, les Etats contractants confirment leur volonté de prévenir des situations dans lesquelles un demandeur d'asile est renvoyé d'un Etat à l'autre sans qu'aucun de ces Etats n'examine sa demande.

2. Il n'en résulte pas pour autant qu'un Etat soit tenu d'admettre sur son territoire un demandeur d'asile. Aucune disposition de la convention de Genève ne lui en fait l'obligation, celle-ci se bornant à prohiber l'éloignement du demandeur d'asile dans un pays où il serait menacé dans sa vie ou sa liberté.

La convention respecte donc le droit de tout Etat de refouler ou d'éloigner un demandeur d'asile dans le respect notamment de l'article 33 de la Convention de Genève.

3. Quel que soit l'Etat contractant auquel l'étranger adresse sa demande d'asile, un seul Etat contractant est responsable du traitement de la demande.

Cette disposition pose le principe de la responsabilité exclusive d'un seul Etat, désigné selon des critères objectifs fixés par la convention elle-même, pour l'examen et le traitement d'une demande d'asile déposée auprès de l'un des Etats contractants.

4. Le principe de responsabilité d'un seul Etat ne peut avoir pour effet de contraindre un Etat à renoncer à son droit souverain d'examiner, pour des raisons particulières qui lui appartient d'apprécier, une demande d'asile alors qu'il n'en n'est pas responsable en application des critères fixés par la convention.

II. Criteria voor de aanwijzing van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek

Voor de aanwijzing van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek zijn in de overeenkomst de volgende criteria vastgelegd:

- A. criterium gegrond op redenen van familiale aard;
- B. objectief criterium;
- C. criterium gegrond op bijzondere redenen.

A. Criterium gegrond op redenen van familiale aard

De overeenkomst voorziet om humanitaire redenen in een criterium waaraan de hereniging van het gezin ten grondslag ligt.

Wanneer een Staat aan een vreemdeling reeds de hoedanigheid van vluchteling heeft toegekend en hem dientengevolge een verblijfsvergunning heeft uitgewerkt, is die Staat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek dat door een familielid van de erkende vluchteling is ingediend.

Met betrekking tot die bepaling gelden twee beperkingen.

1. De regel is slechts van toepassing indien de erkende vluchteling en de asielzoeker ter zake akkoord gaan;

2. Deze bepaling is slechts van toepassing voor bepaalde familieleden. Het moet ter zake gaan om:

- zijn echtgenoot;
- zijn ongehuwde kinderen beneden de 18 jaar;
- zijn vader of moeder indien de asielzoeker zelf een ongehuwd minderjarig kind is beneden de 18 jaar.

B. Objectief criterium

De fundamentele gedachte die aan de keuze van dit criterium ten grondslag ligt, is dat de solidariteit die tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen moet bestaan, ertoe moet leiden dat de Staat die grotendeels heeft bijgedragen tot de toegang van de asielzoeker op het grondgebied van de 12 Staten, ten opzichte van zijn partners voor betrokkene verantwoordelijk is en derhalve ertoe gehouden is het asielverzoek te behandelen.

Gelet op de verscheidenheid van de situaties die zich kunnen voordoen, is het onmogelijk om op het stuk van de verantwoordelijkheid op toereikende wijze te voorzien in één enkele regel die alle gevallen dekt. Er is derhalve overeengekomen om verscheidene regels te combineren waardoor het mogelijk moet worden een zo groot mogelijk aantal situaties te dekken.

II. Critères de détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile

Pour désigner l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile, la convention prévoit les critères suivants:

- A. critère fondé sur des motifs d'ordre familial;
- B. critère objectif;
- C. critère fondé sur des raisons particulières.

A. Critère fondé sur des motifs d'ordre familial

Pour des raisons humanitaires, la Convention prévoit un critère de regroupement familial.

Ainsi, lorsqu'un Etat a déjà reconnu la qualité de réfugié à un étranger et l'a autorisé au séjour à ce titre, cet Etat est responsable de l'examen de la demande d'asile déposée par un membre de la famille du réfugié reconnu.

Cette disposition connaît toutefois deux limitations.

1° La règle ne peut jouer que de l'accord conjoint du réfugié reconnu et du demandeur d'asile.

2° Cette disposition n'est applicable que pour certains membres de la famille; le membre de la famille du demandeur d'asile doit être

- soit son conjoint,
- soit ses enfants célibataires de moins de 18 ans,
- soit son père ou sa mère si le demandeur d'asile est lui-même un enfant mineur célibataire de moins de 18 ans.

B. Critère objectif

L'idée fondamentale qui a présidé au choix de ce critère est que la solidarité qui doit exister entre les Etats membres des Communautés européennes, doit conduire à ce que l'Etat qui a pris la plus grande part dans l'entrée du demandeur d'asile sur le territoire des douze Etats, doit en assumer la responsabilité vis-à-vis de ses partenaires et est tenu par conséquent de procéder à l'examen de la demande d'asile.

Compte tenu de la variété des situations envisagées, il est impossible de fixer une règle unique de responsabilité satisfaisante pour toutes les hypothèses. Il a dès lors été convenu de combiner plusieurs règles permettant de couvrir le plus grand nombre possible de situations.

1. Artikel 5 van de overeenkomst voorziet in verscheidene elementen voor de beoordeling van het verzoek, die in de eerste plaats zijn gegrond op het bezit van een verblijfsvergunning, in de tweede plaats op het bezit van een visum.

Met betrekking tot elk van die stukken wordt in de goedgekeurde regels rekening gehouden met bijzondere situaties: transitvisum, visum uitgereikt op grond van een schriftelijke machtiging van een andere Staat, geldigheid van de verblijfsvergunning, transitzone van een luchthaven, enz...

Over het algemeen kan worden gesteld dat de Staat die de vergunning heeft uitgereikt of de uitreiking heeft toegestaan, verantwoordelijk is.

2. Indien een vreemdeling op illegale wijze toegang heeft verkregen tot het grondgebied van de Gemeenschap, is de Staat waarlangs de asielzoeker het grondgebied van de Gemeenschap is binnengedrongen, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek.

3. Indien een vreemdeling op regelmatige wijze toegang heeft verkregen tot het grondgebied van een Lid-Staat maar bij een andere Staat een asielverzoek heeft ingediend, wordt voorzien in twee mogelijkheden:

— de vreemdeling kan zonder visum op regelmatige wijze het grondgebied betreden van de Lid-Staat waar hij zijn asielverzoek heeft ingediend. In dat geval is deze laatste Staat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek.

— de vreemdeling voldoet niet aan de voorwaarden vereist om het grondgebied te betreden van de Lid-Staat waar hij zijn asielverzoek heeft ingediend. In dat geval is de Staat waarvan de buitengrens op regelmatige wijze is overschreden, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek.

4. Wanneer op grond van de hiervoor bepaalde regels geen Staat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de Staat waar het verzoek is ingediend verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

C. Criterium gegrond op bijzondere redenen

Zelfs indien een Staat wordt aangewezen als verantwoordelijk voor de behandeling van een asielverzoek kan hij om bijzondere redenen van bijvoorbeeld humanitaire, familiale of culturele aard aan een andere Staat vragen de behandeling van het verzoek voort te zetten, op voorwaarde dat de asielzoeker daarmee instemt. In dat geval moet de aangezochte Staat beoordelen of hij aan dit verzoek gevolg kan geven.

1. L'article 5 de la convention énonce plusieurs éléments d'appréciation axés sur la possession en premier lieu, d'un titre de séjour et, en second lieu d'un visa.

Pour chacun de ces titres, il est tenu compte des situations particulières dans les règles adoptées: visa de transit — visa délivré sur autorisation d'un autre Etat — validité du titre de séjour — zone de transit des aéroports, etc.

D'une manière générale, on peut considérer que l'Etat qui a délivré ou permis de délivrer le titre, est responsable.

2. Si l'étranger est entré irrégulièrement dans le territoire commun, l'Etat par les frontières extérieures duquel le demandeur d'asile a pénétré sur le territoire commun est responsable de l'examen de la demande.

3. Si l'étranger est entré régulièrement sur le territoire d'un Etat membre mais a présenté une demande d'asile dans un autre Etat, deux hypothèses sont prévues

— ou bien l'étranger pouvait entrer de façon régulière sans visa sur le territoire de l'Etat membre où il présente sa demande d'asile, dans ce cas ce dernier Etat sera responsable de l'examen de la demande;

— ou bien l'étranger ne remplissait pas les conditions requises pour entrer sur le territoire de l'Etat membre où il a introduit sa demande d'asile, dans ce cas c'est l'Etat dont la frontière extérieure a été franchie régulièrement qui est responsable pour l'examen de la demande.

4. Si aucune des règles prévues ci-dessus ne permet de désigner un Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile, cette responsabilité incombe à l'Etat dans lequel la demande a été introduite.

C. Critère fondé sur des raisons particulières

Bien qu'il soit désigné comme responsable de l'examen d'une demande d'asile, un Etat peut, pour des raisons particulières, d'ordre humanitaire, familial ou culturel par exemple, demander à un autre Etat de reprendre cette responsabilité pour autant que le demandeur d'asile le souhaite. Dans ce cas, l'Etat sollicité apprécie s'il peut accéder à cette demande.

III. Procedure voor de bepaling van de staat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek

In de artikelen 10 tot 14 zijn de verplichtingen vastgelegd die in het kader van deze overeenkomst aan de Lid-Staten worden opgelegd en worden de procedures ervan nader bepaald.

Artikel 10 voorziet in twee fundamentele verplichtingen:

De Staat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek is verplicht het verzoek volledig te behandelen en voor de asielzoeker te zorgen (betrokkene op zijn grondgebied toelaten, hem huisvesten en bestaansmiddelen verstrekken, alsook hem een getuigschrift verstrekken dat zijn verzoek wordt onderzocht.

Andere verplichtingen voorzien in de regeling van bijzondere situaties, zulks steeds met het oog op de gelijke behandeling van alle asielzoekers.

De artikelen 11 en 12 omschrijven nader de procedure tot vaststelling van de Staat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek: in het belang van de asielzoeker wordt met betrekking tot elke stap van deze procedure (zich wenden tot de Staat die verantwoordelijk wordt geacht, verzoek tot overname, verwijzing naar het toegepaste criterium, antwoord van de aangezochte Staat, overbrenging van de asielzoeker) een termijn bepaald.

Artikel 13 regelt de modaliteiten van de overname. De aanwending van termijnen van dwingende aard speelt in het voordeel van de asielzoeker.

IV. Uitwisseling van informatie

Artikel 14 heeft betrekking op de algemene uitwisseling van informatie, zoals bijvoorbeeld statistische gegevens of de analyse van de toestand in de landen waar de immigratie plaatsvindt.

Artikel 15 heeft betrekking op individuele gegevens waarvan de uitwisseling aan strikte beperkingen is onderworpen.

Zo kan inzonderheid worden opgemerkt dat:

- de individuele gegevens die voor mededeling in aanmerking komen, op beperkende wijze zijn opgesomd;
- de gegevens slechts voor het voorgenomen doel mogen worden gebruikt;
- de staatsorganen die kennis kunnen nemen van die gegevens met naam zijn vernoemd;
- voor de uitwisseling van bepaalde gegevens de toestemming van de asielzoekers is vereist.

III. Procédure de détermination de l'Etat responsable

Les articles 10 à 14 énumèrent les obligations qui incombent aux Etats membres dans le cadre de la convention et en précisent les procédures.

L'article 10 énonce deux obligations fondamentales:

L'Etat responsable de l'examen de la demande doit mener celle-ci à son terme et doit prendre en charge le demandeur (l'admettre sur son territoire, le loger, lui donner des moyens de subsistance, lui fournir une attestation de l'instruction de sa demande).

Les autres obligations règlent certaines situations particulières, toujours dans l'optique d'un traitement égal de tous les demandeurs.

Les articles 11 et 12 précisent la procédure de détermination de l'Etat responsable dans l'intérêt du demandeur d'asile, chaque étape de cette procédure (saisine de l'Etat présumé responsable, demande de prise en charge, référence au critère appliqué, réponse de l'Etat requis, transfert du demandeur) est assortie d'un délai.

L'article 13 règle les modalités de la reprise en charge. Des délais contraignants jouent en faveur du demandeur.

IV. Echange d'informations

L'article 14 a trait aux échanges d'informations générales telles que, par exemple, les données statistiques ou l'analyse de la situation dans les pays d'immigration.

L'article 15 est relatif aux données individuelles où l'échange d'informations est soumis à des limitations rigoureuses.

Relevons notamment:

- que les données individuelles, susceptibles d'être communiquées, sont énumérées limitativement;
- que l'utilisation de ces données ne peut être détournée de sa finalité;
- que les organes de l'Etat pouvant en prendre connaissance sont désignées nommément;
- que pour certains échanges de données, le consentement des demandeurs est requis.

De overeenkomst refereert hier uitdrukkelijk aan de regels van het Verdrag van Straatsburg tot bescherming van personen ten opzichte van de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens.

V. Slotbepalingen

De artikelen 16, 17 en 18 regelen de procedure tot herziening of wijziging van de overeenkomst, de tijdelijke opschorting van de gevolgen ervan alsook problemen in verband met de interpretatie van de tekst.

Er wordt een comité ingesteld voor de bestudering van die problemen waarin elke Regering van een Lid-Staat een vertegenwoordiger heeft.

*
* *

Tenslotte kan worden opgemerkt dat het aanvullend verdrag bij het Akkoord van Schengen, dat onder meer dezelfde materie tot onderwerp heeft, voorziet in een procedure om de bepalingen ervan in overeenstemming te brengen met de bepalingen van deze overeenkomst van de Europese Gemeenschappen.

De minister van Buitenlandse Zaken,

Willy CLAES.

De minister van Justitie,

Melchior WATHELET.

De minister van Binnenlandse Zaken,

Louis TOBBACK.

La convention se réfère expressément aux règles de la Convention de Strasbourg relative à la protection des personnes à l'égard du traitement automatisé des données à caractère personnel.

V. Dispositions finales

Les articles 16, 17 et 18 règlent la procédure de révision et de modification de la convention, la suspension temporaire de ses effets ainsi que les questions d'interprétation du texte.

Un comité est institué pour examiner ces problèmes et comprend un représentant du gouvernement de chaque Etat membre.

*
* *

Signalons enfin que la convention complémentaire à l'accord de Schengen qui traite entre autres du même objet prévoit une procédure de mise en concordance avec les dispositions prévues par la présente convention des Communautés européennes.

Le ministre des Affaires étrangères,

Willy CLAES.

Le ministre de la Justice,

Melchior WATHELET.

Le ministre de l'Intérieur,

Louis TOBBACK.

IN HET ADVIES DAT OP 4 OKTOBER 1993 DOOR DE AFDELING WETGEVING VAN DE RAAD VAN STATE VERSTREKT WERD, WERDEN, MET BETREKKING TOT DE TOEPASSING VAN DE OVEREENKOMST VAN DUBLIN, TWEE PROBLEMEN OPGEWORPEN

I. De verenigbaarheid van de Overeenkomst van Dublin met het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985, ondertekend op 19 juni 1990

De Raad van State werpt op dat « alhoewel de doelstellingen die door de beide Akkoorden (de Overeenkomst van Dublin en het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen), vooropgesteld worden, ontegensprekelijk dezelfde zijn, hun bepalingen, met betrekking tot de identiteit van de Staat die voor het onderzoek van de asielaanvraag verantwoordelijk is, in menige hypothese tot verschillende oplossingen leiden ».

Er bestaan inderdaad verdraaiingen die zowel uit het type van de gebruikte criteria als uit hun in werkingstelling tijdens de procedure tot bepaling van de verantwoordelijke Staat voortvloeien en die een probleem inzake wettelijke zekerheid scheppen.

Dit probleem blijft echter theoretisch aangezien in de praktijk zowel de Overeenkomst van Dublin als het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen slotbepalingen bevatten waarvan de doelstelling of de uitwerking er in bestaat de volledige en uitsluitende toepassing van een enkel akkoord te verzekeren.

1. Artikel 20 van de Overeenkomst van Dublin, ondertekend op 15 juni 1990, bepaalt aldus: « deze Overeenkomst mag niet het voorwerp van enig voorbehoud uitmaken ».

In de mate dat zij door alle Staten die het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen ondertekenden, ondertekend werd, dient men hieruit te besluiten dat het de bedoeling is dat zij door deze laatsten volledig toegepast wordt.

2. Voor wat het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, betreft, bepaalt artikel 142, 1, dat:

« wanneer tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen, met het oog op het tot stand brengen van een ruimte zonder binnengrenzen, akkoorden worden afgesloten, komen de verdragsluitende partijen de voorwaarden overeen waaronder de bepalingen van dit akkoord in functie van de overeenstemmende bepalingen van deze akkoorden worden vervangen of gewijzigd.

DANS L'AVIS RENDU LE 4 OCTOBRE 1993 PAR LA SECTION DE LEGISLATION DU CONSEIL D'ETAT, DEUX PROBLEMES RELATIFS A L'APPLICATION DE LA CONVENTION DE DUBLIN SONT SOULEVES

I. Compatibilité de la Convention de Dublin avec la Convention d'application de l'Accord de Schengen du 14 juin 1985, signée le 19 juin 1990

Le Conseil d'Etat relève que « si les objectifs poursuivis par les deux Conventions (la Convention de Dublin et la Convention d'application de l'Accord de Schengen) sont incontestablement les mêmes, leurs dispositions aboutissent dans bien des hypothèses à des solutions différentes quant à l'identité de l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile ».

Il existe en effet des distorsions qui résultent autant du type de critères utilisés que de leur mise en œuvre lors de la procédure de détermination de l'Etat responsable, et qui créent un problème de sécurité juridique.

Ce problème reste toutefois théorique étant donné qu'en pratique, tant la Convention de Dublin que la Convention d'application de l'Accord de Schengen contiennent des dispositions finales dont l'objectif ou l'effet est d'assurer l'application intégrale et exclusive d'une seule Convention.

1. Ainsi, l'article 20 de la Convention de Dublin, signée le 15 juin 1990, précise que « la présente convention ne peut faire l'objet d'aucune réserve ».

Dans la mesure où elle a été signée par tous les Etats signataires de la Convention d'application de l'Accord de Schengen, il faut en conclure qu'elle est destinée à être appliquée intégralement par ces derniers.

2. En ce qui concerne la Convention d'application de l'Accord de Schengen, signée le 19 juin 1990, l'article 142, 1, stipule que:

« lorsque des conventions sont conclues entre les Etats membres des Communautés européennes en vue de la réalisation d'un espace sans frontières intérieures, les Parties contractantes conviennent des conditions dans lesquelles les dispositions de la présente convention sont remplacées ou modifiées en fonction des dispositions correspondantes desdites conventions.

(...)

De bepalingen die tegengesteld zijn aan deze die tussen de Lid-Statens van de Europese Gemeenschappen overeengekomen zijn, worden in elk geval aangepast.»

Gelet op wat vooraf gaat, leidt het geen twijfel dat inzake asiel, de Overeenkomst van Dublin, in hoofde van de Staten die het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen ondertekenden, voorrang heeft op de overeenstemmende bepalingen van dit laatste Akkoord.

Er kunnen twee hypothesen vooropgesteld worden.

a) Het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen treedt in werking vóór de Overeenkomst van Dublin

In deze hypothese zullen de bepalingen inzake asiel van het Toepassingsakkoord van toepassing zijn tot op het ogenblik dat de Overeenkomst van Dublin in voege treedt.

b) De Overeenkomst van Dublin treedt in werking vóór het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen

In deze tweede hypothese zal de Overeenkomst van Dublin integraal van toepassing zijn en de overeenstemmende bepalingen van het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen ongeldig maken.

Deze oplossingen zijn bovendien in overeenstemming met het Verdrag van Wenen van 23 mei 1969 inzake het verdragsrecht, goedgekeurd bij de wet van 10 juni 1992.

a) In de eerste hypothese, volgt uit artikel 30, 3, dat het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen slechts van toepassing zou zijn in de mate dat zijn bepalingen met deze van de Overeenkomst van Dublin verenigbaar zouden zijn.

b) In de tweede hypothese heeft artikel 30, 4, tot gevolg:

— dat in de betrekkingen tussen de Staten die het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen ondertekenden, de bepalingen van dit laatste slechts van toepassing zijn zo zij met de Overeenkomst van Dublin verenigbaar zijn;

— dat in de andere gevallen de Overeenkomst van Dublin van toepassing is.

Tot besluit kan men zeggen dat, welke ook de hypothesen zijn, de problemen inzake onverenigbaarheid opgelost zijn in die mate dat enerzijds, slechts één enkele overeenkomst, volgens de agenda van de data van in werkingtreding, *ratione temporis*

(...)

Les dispositions qui sont contraires à celles convenues entre les Etats membres des Communautés européennes sont adaptées en tout état de cause».

Au vu de ce qui précède, il ne fait guère de doute qu'en matière d'asile, la Convention de Dublin doit, dans le chef des Etats signataires de la Convention d'application de l'Accord de Schengen, primer sur les dispositions correspondantes de cette dernière convention.

Deux hypothèses peuvent être envisagées.

a) La Convention d'application de l'Accord de Schengen entre en vigueur avant la Convention de Dublin

Dans cette hypothèse, les dispositions de la Convention d'application relatives à l'asile s'appliqueront jusqu'à la date d'entrée en vigueur de la Convention de Dublin.

b) La Convention de Dublin entre en vigueur avant la Convention d'application de l'Accord de Schengen

Dans cette seconde hypothèse, la Convention de Dublin s'appliquera intégralement et rendra caduques les dispositions correspondantes de la Convention d'application de l'Accord de Schengen.

Ces solutions sont par ailleurs conformes à la Convention de Vienne du 23 mai 1969 sur le droit des traités, approuvée par la loi du 10 juin 1992.

a) Dans la première hypothèse, il résulte de l'article 30, 3, que la Convention d'application de l'Accord de Schengen ne s'appliquerait que dans la mesure où ses dispositions sont compatibles avec celles de la Convention de Dublin.

b) Dans la seconde hypothèse, l'article 30, 4, a pour effet:

— que, dans les relations entre les Etats signataires de la Convention d'application de l'Accord de Schengen, les dispositions de cette dernière ne s'appliquent que si elles sont compatibles avec la Convention de Dublin;

— que, dans les autres cas, la Convention de Dublin s'applique.

En conclusion, quelles que soient les hypothèses, les problèmes de compatibilité sont éliminés dans la mesure où, d'une part, une seule convention s'applique *ratione temporis*, selon le calendrier des dates d'entrée en vigueur, et où, d'autre part, la

van toepassing is, en waar anderzijds, de Overeenkomst van Dublin, in laatste instantie, in alle gevallen voorrang heeft op het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen.

Zich bewust zijnde van de noodzaak om ter zake elke onzekerheid op te heffen, heeft het Uitvoerend Comité, dat opgericht werd bij artikel 131 van het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen, het nodig geacht een Protocol aan te nemen, volgens hetwelk de bepalingen van hoofdstuk 7 van titel II van het Toepassingsakkoord evenals de definities van «asielaanvraag», «asielzoeker» en «behandeling van een asielaanvraag» die in artikel 1 voorkomen, ophouden van toepassing te zijn op de datum van in werkingtreding van de Overeenkomst van Dublin.

Het Protocol werd op 26 april 1994 door of in naam van de bevoegde ministers van de verdragsluitende partijen, te Bonn ondertekend. Het zal in werking treden op de eerste dag van de tweede maand die volgt op het neerleggen van het laatste instrument van ratificatie, goedkeuring of aanvaarding door de Staten voor dewelke het Toepassingsakkoord in werking is getreden.

II. Weerslag van de Overeenkomst van Dublin op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Aangezien de Overeenkomst van Dublin rechtstreeks in België van toepassing is, hebben haar bepalingen voorrang op deze van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Teneinde met de praktische weerslag van bepaalde bepalingen van de Overeenkomst van Dublin rekening te houden, eisen de voorschriften inzake wettelijke zekerheid echter een aanpassing van de voornoemde wet.

In dit verband zal men de procedure die, gedurende de fase van het onderzoek door de Belgische autoriteiten, op de kandidaat-vluchteling van toepassing is, dienen te voorzien, dit met het oog op haar internationale bevoegdheden gezien vanuit het oogpunt van de Overeenkomst van Dublin. Andere bepalingen van de wet van 15 december 1980, inzonderheid artikel 52, zouden eveneens aangepast dienen te worden om rekening te houden met de regels inzake het bepalen van de Staat die voor het onderzoek van de asielaanvraag verantwoordelijk is.

Gelijkaardige wijzigingen zouden bovendien aan de wet van 15 december 1980 dienen aangebracht te worden om rekening te houden met de overeen-

Convention de Dublin, en fin de compte, prime dans tous les cas sur la Convention d'application de l'Accord de Schengen.

Conscient de la nécessité de lever toute incertitude en la matière, le Comité Exécutif, institué par l'article 131 de la Convention d'application de l'Accord de Schengen, a jugé utile d'adopter un Protocole aux termes duquel les dispositions du chapitre 7 du titre II de la Convention d'application, ainsi que les définitions de la «demande d'asile», du «demandeur d'asile» et du «traitement d'une demande d'asile» figurant à l'article 1er, cesseront d'être applicables à la date d'entrée en vigueur de la Convention de Dublin.

Le Protocole a été signé à Bonn le 26 avril 1994 par ou au nom des ministres compétents des parties contractantes. Il entrera en vigueur le premier jour du deuxième mois qui suit le dépôt du dernier instrument de ratification, d'approbation ou d'acceptation par les Etats pour lesquels la Convention d'application est entrée en vigueur.

II. Incidence de la Convention de Dublin sur la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

La Convention de Dublin étant directement applicable en Belgique, ses dispositions priment sur celles de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Toutefois, des impératifs de sécurité juridique requièrent d'adapter la loi précitée afin de tenir compte de l'incidence pratique de certaines dispositions de la Convention de Dublin.

A cet égard, il y aura lieu de prévoir la procédure applicable au candidat réfugié pendant la phase d'examen, par les autorités belges, de leur compétence internationale au regard de la Convention de Dublin. D'autres dispositions de la loi du 15 décembre 1980, notamment l'article 52, devraient également être adaptées pour tenir compte des règles de détermination de l'Etat responsable de l'examen de la demande d'asile.

Des modifications similaires devront par ailleurs être apportées à la loi du 15 décembre 1980 pour tenir compte des dispositions correspondantes de la

komstige bepalingen van het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen, aangezien dit laatste wellicht vóór de Overeenkomst van Dublin in voege zal treden.

Tot besluit kan men stellen dat het zal volstaan om een afzonderlijk wetsontwerp op te stellen waarin een dubbele serie van wijzigingen (deze die enerzijds voortspuiten uit de Overeenkomst van Dublin en deze die anderzijds voortvloeien uit het Toepassingsakkoord van het Akkoord van Schengen) evenals een mechanisme dat hun opeenvolgende in werkingtreding regelt, wordt opgenomen.

De minister van Binnenlandse Zaken,

Louis TOBBACK.

Convention d'application de l'Accord de Schengen, cette dernière étant susceptible d'entrer en vigueur avant la Convention de Dublin.

En conclusion, il conviendra d'élaborer un projet de loi distinct, comprenant une double série de modifications (celles résultant de la Convention de Dublin, d'une part, et celles résultant de la Convention d'application de l'Accord de Schengen, d'autre part) ainsi qu'un mécanisme organisant leur entrée en vigueur successive.

Le ministre de l'Intérieur,

Louis TOBBACK.

ONTWERP VAN WET

ALBERT II,

Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,
ONZE GROET.

Op voorstel van Onze minister van Buitenlandse Zaken, van Onze minister van Justitie en van Onze minister van Binnenlandse Zaken,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

Onze minister van Buitenlandse Zaken, Onze minister van Justitie en Onze minister van Binnenlandse Zaken zijn gelast, in Onze Naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen waarvan de inhoud volgt:

Enig artikel

De Overeenkomst betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiolverzoek dat bij een van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, gedaan te Dublin op 15 juni 1990, te Rome op 7 december 1990 en te Luxemburg op 13 juni 1991, zal volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Châteauneuf-de-Grasse, 12 september 1994.

ALBERT

Van Koningswege:

De minister van Buitenlandse Zaken,

Willy CLAES.

De minister van Justitie,

Melchior WATHELET.

De minister van Binnenlandse Zaken,

Louis TOBBACK.

PROJET DE LOI

ALBERT II,

Roi des Belges,

A tous, présents et à venir,
SALUT.

Sur la proposition de Notre ministre des Affaires étrangères, de Notre ministre de la Justice et de Notre ministre de l'Intérieur,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

Notre ministre des Affaires étrangères, Notre ministre de la Justice et Notre ministre de l'Intérieur sont chargés de présenter en Notre Nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit:

Article unique

La Convention relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des Etats membres des Communautés européennes, faite à Dublin le 15 juin 1990, à Rome le 7 décembre 1990 et à Luxembourg le 13 juin 1991, sortira son plein et entier effet.

Donné à Châteauneuf-de-Grasse, le 12 septembre 1994.

ALBERT

Par le Roi:

Le ministre des Affaires étrangères,

Willy CLAES.

Le ministre de la Justice,

Melchior WATHELET.

Le ministre de l'Intérieur,

Louis TOBBACK.

VOORONTWERP VAN WET HOUDENDE
GOEDKEURING VAN DE OVEREENKOMST
BETREFFENDE DE VASTSTELLING VAN DE
STAAT DIE VERANTWOORDELIJK IS VOOR
DE BEHANDELING VAN EEN ASIEL-
VERZOEK DAT BIJ EEN VAN DE LIDSTATEN
VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
WORDT INGEDIEND, GEDAAN TE DUBLIN
OP 15 JUNI 1990, TE ROME OP 7 DECEMBER
1990 ET TE LUXEMBURG OP 13 JUNI 1991

Enig artikel

De Overeenkomst betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de Lidstaten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, gedaan te Dublin op 15 juni 1990, te Rome op 7 december 1990 en te Luxemburg op 13 juni 1991, zal volkomen uitwerking hebben.

AVANT-PROJET DE LOI PORTANT APPROBA-
TION DE LA CONVENTION RELATIVE A LA
DETERMINATION DE L'ETAT RESPONSA-
BLE DE L'EXAMEN D'UNE DEMANDE
D'ASILE PRESENTEE DANS L'UN DES ETATS
MEMBRES DES COMMUNAUTES EURO-
PEENNES, FAITE A DUBLIN LE 15 JUIN 1990, A
ROME LE 7 DECEMBRE 1990 ET A LUXEM-
BOURG LE 13 JUIN 1991

Article unique

La Convention relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des Etats membres des Communautés européennes, faite à Dublin le 15 juin 1990, à Rome le 7 décembre 1990 et à Luxembourg le 13 juin 1991, sortira son plein et entier effet.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, op 13 augustus 1993 door de Vice-Eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van de Overeenkomst betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, gedaan te Dublin op 15 juni 1990, te Rome op 7 december 1990 en te Luxemburg op 13 juni 1991 », heeft op 4 oktober 1993 het volgend advies gegeven:

ALGEMENE OPMERKINGEN

I. Rekening houdend met het onderwerp van de overeenkomst rijst het probleem of deze verenigbaar is met de bepalingen van titel II, hoofdstuk VII (verantwoordelijkheid voor de behandeling van asielverzoeken) van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controle aan de gemeenschappelijke grenzen, van de slotakte, van het protocol en van de gemeenschappelijke verklaring, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. Ook al zijn de nagestreefde doeleinden van deze twee overeenkomsten ontegensprekelijk dezelfde, de bepalingen ervan leiden echter in veel wat gevallen tot verschillende resultaten wat de identiteit betreft van de Staat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvraag.

Dat is onder meer het geval:

a) wanneer verscheidene Staten aan de asielzoeker een verblijfstitel hebben afgegeven: waar de Overeenkomst ter uitvoering van Schengen (artikel 30, lid 1, b, de Staat die het bescheid afgeeft waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt verantwoordelijk stelt voor de behandeling van het asielverzoek, komt dit criterium van de onderhavige overeenkomst (artikel 5, lid 3, a), pas op de tweede plaats, na dat van de respectieve geldigheidsduur van de bescheiden;

b) wanneer een andere Staat dan die welke het onderzoek van het verzoek heeft aangevat aan de asielzoeker een verblijfstitel afgeeft: de minimumgeldigheidsduur van de verblijfstitel die is vereist opdat de verantwoordelijkheid van de Staat die het onderzoek van het verzoek aangevat heeft zou vervallen, is verschillend al naargelang de onderhavige overeenkomst (artikel 10, lid 2: drie maanden) dan wel de overeenkomst ter uitvoering van Schengen (artikel 33, lid 2: een jaar) wordt geraadpleegd;

c) wanneer een persoon regelmatig het gemeenschappelijk grondgebied binnenkomt waar hij niet visumplichtig is en vervolgens zijn verzoek in een tweede Staat indient waar hij evenmin visumplichtig is: terwijl de Overeenkomst ter uitvoering van Schengen (artikel 30, lid 1, d, eerste alinea) de Staat van binnenkomst verantwoordelijk stelt voor de behandeling van het verzoek, berust volgens de onderhavige overeenkomst (artikel 7, lid 1) de verantwoordelijkheid bij de Staat waarbij het verzoek is ingediend.

De gemachtigde van de minister heeft met betrekking tot deze kwestie het volgende antwoord gegeven:

« 1. lorsque la convention à l'examen et la Convention d'application de Schengen conduisent à des solutions différentes quant à l'identité de l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile, les Etats qui seront liés par les deux conventions

AVIS DU CONSEIL D'ETAT

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Vice-Premier ministre et ministre des Affaires étrangères, le 13 août 1993, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation de la Convention relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des Etats membres des Communautés européennes, faite à Dublin le 15 juin 1990, à Rome le 7 décembre 1990 et à Luxembourg le 13 juin 1991 », a donné le 4 octobre 1993 l'avis suivant:

OBSERVATIONS GENERALES

I. Compte tenu de l'objet de la convention, se pose le problème de sa compatibilité avec les dispositions du titre II, chapitre VII (Responsabilité pour le traitement de demandes d'asiles) de la Convention d'application de l'Accord de Schengen du 14 juin 1985 entre les gouvernements des Etats de l'Union économique Benelux, de la République fédérale d'Allemagne et de la République française, relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes, de l'acte final, du procès-verbal et de la déclaration commune, signés à Schengen le 19 juin 1990. Si les objectifs poursuivis par les deux conventions sont incontestablement les mêmes, leurs dispositions aboutissent toutefois dans bien des hypothèses à des solutions différentes quant à l'identité de l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile.

Tel est notamment le cas:

a) lorsque plusieurs Etats ont délivré au demandeur d'asile un titre de séjour: alors que la Convention d'application de Schengen (art. 30, § 1er, b), rend responsable du traitement de la demande d'asile l'Etat qui a délivré le document dont l'échéance est la plus lointaine, la présente convention (article 5, § 3, a), ne fait intervenir ce critère qu'en second lieu, après celui tiré de la durée respective de validité des documents;

b) lorsqu'un Etat autre que celui qui a entrepris d'examiner la demande délivre au demandeur un titre de séjour: la durée de validité minimale du titre de séjour requise pour exempter de sa responsabilité l'Etat qui a commencé l'examen de la demande diffère selon que l'on consulte la présente convention (art. 10, § 2: 3 mois) ou celle d'application de Schengen (art. 33, § 2: un an);

c) lorsqu'une personne entre régulièrement sur le territoire commun au bénéfice d'une dispense de visa puis dépose sa demande dans un second Etat où il est également dispensé de l'obligation de visa: alors que la Convention d'application de Schengen (art. 30, § 1er, d, alinéa 1er) rend responsable du traitement de la demande l'Etat d'entrée, cette responsabilité incombe selon la présente convention (art. 7, § 1er), à l'Etat saisi de la demande.

Le délégué du ministre a fourni à propos de cette question la réponse suivante:

« 1. lorsque la convention à l'examen et la Convention d'application de Schengen conduisent à des solutions différentes quant à l'identité de l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile, les Etats qui seront liés par les deux conventions

sont d'accord pour que, dans leurs relations, les dispositions de la convention à l'examen prévalent sur celles de la Convention d'application de Schengen; l'article 142 de cette dernière convention énonce, en effet, une règle d'interprétation et consacre d'emblée la primauté des conventions qui, comme celle actuellement examinée, sont conclues entre les Etats membres des Communautés européennes en vue de la réalisation d'un espace intérieur sans frontières;

2. pour éviter toute insécurité juridique, les Etats concernés préparent actuellement un protocole à la Convention d'application de Schengen de manière à supprimer toute divergence entre cette convention et celle de Dublin. »

Deze uitleg lijkt een afdoend antwoord te geven op de gestelde vraag.

II. De Regering dient erop gewezen te worden dat de verplichtingen die opgelegd worden bij de onderzochte overeenkomst gevolgen kunnen hebben voor de regeling van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangezien in de eerste plaats de vraag rijst of de Belgische Staat het bij hem ingediende asielverzoek mag of moet behandelen; er dient dus te worden vastgesteld wat het lot is van de asielzoeker gedurende het onderzoek van deze kwestie, door welke overheid de kwestie wordt onderzocht en volgens welke procedure.

De kamer was samengesteld uit :

De heer J.-J. STRYCKMANS, kamervoorzitter;

De heren Y. BOUCQUEY en Y. KREINS, staatsraden;

De heren J. DE GAVRE en P. GOTHOT, assessoren van de afdeling wetgeving;

Mevrouw J. GIELISSEN, griffier.

De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer J.-J. STRYCKMANS.

Het verslag werd uitgebracht door de heer P. ERNOTTE, adjunct-auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door mevrouw C. DEBROUX, adjunct-referendaris.

De Griffier,

J. GIELISSEN.

De Voorzitter,

J.-J. STRYCKMANS.

sont d'accord pour que, dans leurs relations, les dispositions de la convention à l'examen prévalent sur celles de la Convention d'application de Schengen; l'article 142 de cette dernière convention énonce, en effet, une règle d'interprétation et consacre d'emblée la primauté des conventions qui, comme celle actuellement examinée, sont conclues entre les Etats membres des Communautés européennes en vue de la réalisation d'un espace intérieur sans frontières;

2. pour éviter toute insécurité juridique, les Etats concernés préparent actuellement un protocole à la Convention d'application de Schengen de manière à supprimer toute divergence entre cette convention et celle de Dublin. »

Ces explications semblent bien répondre à la question posée.

II. Il y a lieu d'attirer l'attention du Gouvernement sur le fait que les obligations imposées par la convention examinée peuvent avoir une incidence sur le régime de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers parce que, avant toute autre question, se posera celle de savoir si l'Etat belge peut ou doit examiner la demande d'asile qui lui est adressée; il conviendrait donc de déterminer quel sera le sort réservé au demandeur pendant le temps où cette question sera examinée, par quelle autorité elle le sera et selon quelle procédure.

La chambre était composée de :

M. J.-J. STRYCKMANS, président de chambre;

MM. Y. BOUCQUEY et Y. KREINS, conseillers d'Etat;

MM. J. DE GAVRE et P. GOTHOT, assesseurs de la section de législation;

Mme J. GIELISSEN, greffier.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. J.-J. STRYCKMANS.

Le rapport a été présenté par M. P. ERNOTTE, auditeur-adjoint. La note du Bureau de coordination a été rédigée et exposée par Mme C. DEBROUX, référendaire adjoint.

Le Greffier,

J. GIELISSEN.

Le Président,

J.-J. STRYCKMANS.

OVEREENKOMST

betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend

ZIJNE MAJESTEIT DE KONING DER BELGEN,

HARE MAJESTEIT DE KONINGIN VAN DENEMARKEN,

DE PRESIDENT VAN DE BONDSREPUBLIEK DUITSLAND,

DE PRESIDENT VAN DE HELLEENSE REPUBLIEK,

ZIJNE MAJESTEIT DE KONING VAN SPANJE,

DE PRESIDENT VAN DE FRANSE REPUBLIEK,

DE PRESIDENT VAN IERLAND,

DE PRESIDENT VAN DE ITALIAANSE REPUBLIEK,

ZIJNE KONINKLIJKE HOOGHEID DE GROOTHERTOG VAN LUXEMBURG,

HARE MAJESTEIT DE KONINGIN DER NEDERLANDEN,

DE PRESIDENT VAN DE PORTUGESE REPUBLIEK,

HARE MAJESTEIT DE KONINGIN VAN HET VERENIGDE KONINKRIJK VAN GROOT-BRITTANNIE EN NOORD-IERLAND.

OVERWEGENDE het doel, gesteld door de Europese Raad van Straatsburg van 8/9 december 1989, van harmonisatie van hun asielbeleid;

BESLOTEN HEBBENDE, getrouw aan hun gemeenschappelijke humanitaire traditie, vluchtelingen een passende bescherming te garanderen, overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, hierna « Verdrag van Genève » respectievelijk « Protocol van New York » genoemd;

OVERWEGENDE het gemeenschappelijk doel van een ruimte zonder binnengrenzen waarin met name het vrije verkeer van personen gewaarborgd is volgens de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, zoals gewijzigd bij de Europese Akte;

ZICH BEWUST van de noodzaak maatregelen te nemen om te voorkomen dat de verwezenlijking van dit doel leidt tot situaties waarin de asielzoeker te lang in het ongewisse blijft over het gevolg dat aan zijn verzoek kan worden gegeven en verlangend aan elke asielzoeker de waarborg te geven dat zijn aanvraag door een van de Lid-Staten wordt behandeld en te voorkomen dat asielzoekers successievelijk van de ene Lid-Staat naar de andere worden gestuurd zonder dat een van deze Staten zich bevoegd verklaart voor de behandeling van het asielverzoek;

VOORNEMENS de dialoog met de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen voort te zetten, ten einde de hierboven omschreven doelstellingen te verwezenlijken;

CONVENTION

relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des Etats membres des Communautés européennes

SA MAJESTE LE ROI DES BELGES,

SA MAJESTE LA REINE DU DANEMARK,

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE FEDERALE D'ALLEMAGNE,

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE,

SA MAJESTE LE ROI D'ESPAGNE,

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE FRANÇAISE,

LE PRESIDENT D'IRLANDE,

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE ITALIENNE,

SON ALTESSE ROYALE LE GRAND-DUC DE LUXEMBOURG,

SA MAJESTE LA REINE DES PAYS-BAS,

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE PORTUGAISE.

SA MAJESTE LA REINE DU ROYAUME-UNI DE GRANDE-BRETAGNE ET D'IRLANDE DU NORD.

CONSIDERANT l'objectif, fixé par le Conseil européen de Strasbourg des 8/9 décembre 1989, d'une harmonisation de leurs politiques d'asile;

DECIDES, par fidélité à leur tradition humanitaire commune, à garantir aux réfugiés une protection appropriée, conformément aux dispositions de la convention de Genève du 28 juillet 1951, modifiée par le protocole de New York du 31 janvier 1967, relatifs au statut des réfugiés et ci-après dénommés respectivement « convention de Genève » et « protocole de New York »;

CONSIDERANT l'objectif commun d'un espace sans frontières intérieures au sein duquel sera notamment garantie la libre circulation des personnes selon les dispositions du traité instituant la Communauté économique européenne, tel que modifié par l'Acte unique européen;

CONSCIENS de la nécessité de prendre des mesures afin d'éviter que la réalisation de cet objectif n'engendre des situations aboutissant à laisser trop longtemps un demandeur dans l'incertitude sur la suite susceptible d'être donnée à sa demande et soucieux de donner à tout demandeur d'asile la garantie que sa demande sera examinée par l'un des Etats membres et d'éviter que les demandeurs d'asile ne soient renvoyés successivement d'un Etat membre à un autre sans qu'aucun de ces Etats ne se reconnaisse compétent pour l'examen de la demande d'asile;

SOUCIEUX de poursuivre le dialogue engagé avec le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés pour atteindre les objectifs exposés ci-dessus;

BESLOTEN HEBBENDE om voor de toepassing van deze overeenkomst, met diverse middelen, waaronder de uitwisseling van informatie, een nauwe samenwerking tot stand te brengen,

HEBBEN BESLOTEN DEZE OVEREENKOMST TE SLUITEN EN HEBBEN TE DIEN EINDE ALS HUN GEVOLMACHTIGDEN AANGEWEEZEN:

ZIJNE MAJESTEIT DE KONING DER BELGEN:

Melchior WATHELET

Vice-Eerste Minister en Minister van Justitie en Middenstand

HARE MAJESTEIT DE KONINGIN VAN DENE-MARKEN:

Hans ENGELE

Minister van Justitie

DE PRESIDENT VAN DE BONDSREPUBLIEK DUITSLAND:

Dr. Helmut RÜCKRIEGEL

Ambassadeur van de Bondsrepubliek Duitsland in Dublin

Wolfgang SCHÄUBLE

Minister van Binnenlandse Zaken

DE PRESIDENT VAN DE HELLEENSE REPUBLIEK:

Ioannis VASSILIADES

Minister van Openbare Orde

ZIJNE MAJESTEIT DE KONING VAN SPANJE:

José Luis CORCUERA

Minister van Binnenlandse Zaken

DE PRESIDENT VAN DE FRANSE REPUBLIEK:

Pierre JOXE

Minister van Binnenlandse Zaken

DE PRESIDENT VAN IERLAND:

Ray BURKE

Minister van Justitie en Communicatie

DE PRESIDENT VAN DE ITALIAANSE REPUBLIEK:

Antonio GAVA

Minister van Binnenlandse Zaken

ZIJNE KONINKLIJKE HOOGHEID DE GROOTHERTOOG VAN LUXEMBURG:

Marc FISCHBACH

Minister van Onderwijs, Minister van Justitie, Minister van Ambtenarenzaken

HARE MAJESTEIT DE KONINGIN DER NEDERLANDEN:

Ernst Maurice Henricus HIRSCH BALLIN

Minister van Justitie

DECIDES à mettre en œuvre pour l'application de la présente Convention une coopération étroite par divers moyens parmi lesquels des échanges d'informations,

ONT DECIDE DE CONCLURE LA PRESENTE CONVENTION ET ONT DESIGNE A CET EFFET COMME PLENIPO-TENTIAIRES:

SA MAJESTE LE ROI DES BELGES,

Melchior WATHELET

Vice-premier Ministre et Ministre de la Justice et des Classes moyennes

SA MAJESTE LA REINE DU DANEMARK,

Hans ENGELE

Ministre de la Justice

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE FEDERALE D'ALLEMAGNE,

Dr. Helmut RÜCKRIEGEL

Ambassadeur de la République fédérale d'Allemagne à Dublin

Wolfgang SCHÄUBLE

Ministre fédéral de l'Intérieur

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE,

Ioannis VASSILIADES

Ministre de l'Ordre public

SA MAJESTE LE ROI D'ESPAGNE,

José Luis CORCUERA

Ministre de l'Intérieur

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE FRANÇAISE,

Pierre JOXE

Ministre de l'Intérieur

LE PRESIDENT D'IRLANDE,

Ray BURKE

Ministre de la Justice et des Communications

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE ITALIENNE,

Antonio GAVA

Ministre de l'Intérieur

SON ALTESSE ROYALE LE GRAND-DUC DE LUXEMBOURG,

Marc FISCHBACH

Ministre de l'Education nationale, Ministre de la Justice, Ministre de la Fonction publique

SA MAJESTE LA REINE DES PAYS-BAS,

Ernst Maurits Henricus HIRSCH BALLIN

Ministre de la Justice

DE PRESIDENT VAN DE PORTUGESE REPUBLIEK:

Manuel PEREIRA

Minister van Binnenlandse Zaken

HARE MAJESTEIT DE KONINGIN VAN HET VERENIGD
KONINKRIJK VAN GROOT-BRITANNIË EN NOORD-
IERLAND,

David WADDINGTON

Minister van Binnenlandse Zaken

Sir Nicholas Maxted FENN, KCMG

Ambassadeur van het Verenigd Koninkrijk van Groot-
Brittannië en Noord-Ierland in Dublin

DIE, na overlegging van hun in goede en behoorlijke vorm
bevonden volmachten,

OVEREENSTEMMING HEBBEN BEREIKT OMTRENT
DE VOLGLENDE BEPALINGEN:

Artikel 1

1. In de zin van deze overeenkomst wordt verstaan onder:

a) vreemdeling: een ieder die geen onderdaan van een Lid-Staat is;

b) asielverzoek: verzoek waarmee een vreemdeling bij een Lid-Staat de bescherming vraagt uit hoofde van het Verdrag van Genève met een beroep op de status van vluchteling in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York;

c) asielzoeker: een vreemdeling die een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitief besluit is genomen;

d) behandeling van een asielverzoek: alle maatregelen in verband met de behandeling van en beslissingen of uitspraken van de bevoegde instanties over een asielverzoek, met uitzondering van de procedures waarbij wordt bepaald welke Lid-Staat krachtens de bepalingen van deze overeenkomst verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek;

e) verblijfstitel: een door de autoriteiten van een Lid-Staat afgegeven vergunning waarbij het een vreemdeling wordt toegestaan op het grondgebied van die Lid-Staat te verblijven, met uitzondering van visa en van verblijfsvergunningen die worden afgegeven voor de duur van het onderzoek van een aanvraag voor een verblijfstitel of een asielverzoek;

f) inreisvisum: vergunning of beslissing van een Lid-Staat waarbij het een vreemdeling wordt toegestaan het grondgebied van die Lid-Staat binnen te komen mits aan de andere inreisvoorwaarden is voldaan;

g) transitvisum: vergunning of beslissing van een Lid-Staat waarbij het een vreemdeling wordt toegestaan over het grondgebied van die Lid-Staat te reizen of zich in de transitzone van een haven of luchthaven op te houden, mits aan de andere doorreisvoorwaarden is voldaan.

2. De aard van het visum wordt beoordeeld aan de hand van de begripsbepalingen van lid 1, sub f) en g).

Artikel 2

De Lid-Staten herbevestigen hun verplichtingen uit hoofde van het Verdrag van Genève, zoals gewijzigd bij het Protocol van New

POUR LA REPUBLIQUE PORTUGAISE,

Manuel PEREIRA

Ministre de l'Intérieur

POUR LE ROYAUME-UNI DE GRANDE-BRETAGNE ET
D'IRLANDE DU NORD,

David WADDINGTON

Ministre de l'Intérieur

Sir Nicholas Maxted FENN, KCMG

Ambassadeur du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et de
l'Irlande du Nord à Dublin

LESQUELS, après avoir échangé leurs pleins pouvoirs recon-
nus en bonne et due forme,

SONT CONVENUS DES DISPOSITIONS QUI SUIVENT:

Article 1

1. Aux fins de la présente convention, on entend par:

a) étranger: toute personne autre qu'un ressortissant d'un Etat membre;

b) demande d'asile: requête par laquelle un étranger sollicite d'un Etat membre la protection de la convention de Genève en invoquant la qualité de réfugié au sens de l'article 1er de la convention de Genève, modifiée par le protocole de New York;

c) demandeur d'asile: étranger ayant présenté une demande d'asile sur laquelle il n'a pas encore été statué définitivement;

d) examen d'une demande d'asile: ensemble des mesures d'examen, des décisions ou des jugements rendus par les autorités compétentes sur une demande d'asile à l'exception des procédures de détermination de l'Etat responsable de l'examen de la demande d'asile en vertu des dispositions de la présente convention;

e) titre de séjour: toute autorisation délivrée par les autorités d'un Etat membre autorisant le séjour d'un étranger sur son territoire, à l'exception des visas et des autorisations de séjour délivrés pendant l'instruction d'une demande de titre de séjour ou d'une demande d'asile;

f) visa d'entrée: autorisation ou décision d'un Etat membre en vue de permettre l'entrée d'un étranger sur son territoire, sous réserve que soient remplies les autres conditions d'entrée;

g) visa de transit: autorisation ou décision d'un Etat membre en vue de permettre le transit d'un étranger sur son territoire ou dans la zone de transit d'un port ou d'un aéroport, sous réserve que soient remplies les autres conditions de transit.

2. La nature du visa s'apprécie par rapport aux définitions énoncées au paragraphe 1, points f) et g).

Article 2

Les Etats membres réaffirment leurs obligations aux termes de la convention de Genève, modifiée par le protocole de New York,

York, zonder enige geografische beperking van het toepassingsgebied van deze akten, en hun verbintenis om met de diensten van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen samen te werken voor de toepassing van die akten.

Artikel 3

1. De Lid-Staten verbinden zich ertoe het asielverzoek van elke vreemdeling dat aan de grens of op het grondgebied van een hunner wordt ingediend, in behandeling te nemen.

2. Het asielverzoek wordt behandeld door één Lid-Staat, die wordt aangewezen volgens de criteria van de artikelen 4 tot en met 8. Deze criteria zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

3. Het asielverzoek wordt door deze Staat behandeld overeenkomstig zijn nationale wetgeving en zijn internationale verplichtingen.

4. Elke Lid-Staat heeft het recht om een door een vreemdeling bij hem ingediend asielverzoek te behandelen, ook al is hij op grond van de in deze overeenkomst vastgestelde criteria daartoe niet verplicht, op voorwaarde dat de asielzoeker daarmee instemt.

De Lid-Staat die op grond van voornoemde criteria verantwoordelijk is, is daarmee ontheven van zijn verplichtingen, welke overgaan op de Lid-Staat die het asielverzoek wil behandelen. Deze laatste Staat stelt de Lid-Staat die op grond van voornoemde criteria verantwoordelijk is daarvan in kennis indien het verzoek bij deze Lid-Staat aanhangig is gemaakt.

5. Iedere Lid-Staat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

6. De procedure waarbij wordt vastgesteld welke Lid-Staat overeenkomstig deze overeenkomst verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, vangt aan zodra het asielverzoek voor de eerste maal bij een Lid-Staat wordt ingediend.

7. De asielzoeker die zich in een andere Lid-Staat ophoudt en daar een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure waarbij wordt vastgesteld welke Staat verantwoordelijk is, moet door de Lid-Staat bij wie het asielverzoek werd ingediend, op de in artikel 13 vastgestelde wijze worden teruggenomen, ten einde de procedure waarbij wordt vastgesteld welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek af te ronden.

Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker inmiddels het grondgebied van de Lid-Staat heeft verlaten gedurende een periode van ten minste drie maanden of door een Lid-Staat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel met een geldigheidsduur van meer dan drie maanden.

Artikel 4

Wanneer een gezinslid van de asielzoeker als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York, in een Lid-Staat is erkend en legaal in deze Lid-Staat verblijft, is deze Staat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen zulks wensen.

Het betrokken gezinslid mag slechts zijn de echtgenoot van de asielzoeker, diens ongehuwd kind beneden de 18 jaar, of, indien de asielzoeker zelf een ongehuwd kind beneden de 18 jaar is, diens vader of moeder.

sans aucune restriction géographique du champ d'application de ces instruments, et leur engagement de coopérer avec les services du Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés pour l'application de ces instruments.

Article 3

1. Les Etats membres s'engagent à ce que tout étranger qui présente, à la frontière ou sur leur territoire, une demande d'asile auprès de l'un d'entre eux voie sa demande examinée.

2. Cette demande est examinée par un seul Etat membre conformément aux critères définis par la présente convention. Les critères énumérés aux articles 4 à 8 s'appliquent dans l'ordre dans lequel ils sont présentés.

3. Cette demande est examinée par cet Etat conformément à sa législation nationale et à ses obligations internationales.

4. Chaque Etat membre a le droit d'examiner une demande d'asile qui lui est présentée par un étranger, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères définis par la présente convention, à condition que le demandeur d'asile y consente.

L'Etat membre responsable en application des critères précités est alors libéré de ses obligations qui sont transférées à l'Etat membre qui souhaite examiner la demande d'asile. Ce dernier Etat en informe l'Etat membre responsable en application desdits critères si celui-ci a été saisi de cette demande.

5. Tout Etat membre conserve la possibilité, en application de son droit national, d'envoyer un demandeur d'asile vers un Etat tiers dans le respect des dispositions de la convention de Genève, modifiée par le protocole de New York.

6. Le processus de détermination de l'Etat membre qui, en vertu de la présente convention, est responsable de l'examen de la demande d'asile est engagé dès qu'une demande d'asile est introduite pour la première fois auprès d'un Etat membre.

7. L'Etat membre auprès duquel a été introduite la demande d'asile est tenu, dans les conditions prévues à l'article 13 et en vue d'achever le processus de détermination de l'Etat responsable de l'examen de la demande d'asile, de reprendre le demandeur d'asile qui se trouve dans un autre Etat membre et y a formulé une demande d'asile après avoir retiré sa demande pendant le processus de détermination de l'Etat responsable.

Cette obligation cesse si le demandeur d'asile a quitté entre-temps le territoire des Etats membres pendant une période d'au moins trois mois ou a été mis en possession, par un Etat membre, d'un titre de séjour d'une durée supérieure à trois mois.

Article 4

Si le demandeur d'asile a un membre de sa famille qui s'est vu reconnaître la qualité de réfugié au sens de la convention de Genève, modifiée par le protocole de New York, dans un Etat membre et qui y réside légalement, cet Etat est responsable de l'examen de la demande, à la condition que les intéressés le souhaitent.

Le membre de la famille concerné ne peut être que le conjoint du demandeur d'asile ou son enfant mineur célibataire de moins de 18 ans, ou son père ou sa mère si le demandeur d'asile est lui-même un enfant mineur célibataire de moins de 18 ans.

Artikel 5

1. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de Lid-Staat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de Lid-Staat die dat visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, behalve in de volgende gevallen:

a) indien dat visum is afgegeven op grond van een schriftelijke machtiging van een andere Lid-Staat, is deze laatste verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een Lid-Staat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere Lid-Staat raadpleegt, vormt de instemming van deze laatste Lid-Staat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling;

b) indien de asielzoeker houder is van een transitvisum en zijn asielverzoek indient in een andere Lid-Staat waar hij niet visumplichtig is, is deze laatste Staat verantwoordelijk voor de behandeling van dat verzoek;

c) indien de asielzoeker houder is van een transitvisum en zijn asielverzoek indient in de Lid-Staat die hem dat visum heeft verstrekt en deze van de diplomatieke of consulaire autoriteiten van de Lid-Staat van bestemming de schriftelijke bevestiging heeft gekregen dat de vreemdeling die niet visumplichtig is voldoet aan de voorwaarden voor toelating tot die Staat, is deze laatste Staat verantwoordelijk voor de behandeling van dat verzoek.

3. Wanneer de asielzoeker houder is van verscheidene geldige verblijfstitels of visa die door verschillende Lid-Staten zijn afgegeven, is de Lid-Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek:

a) de Staat die de verblijfstitel met het langste verblijfsrecht heeft afgegeven of, indien deze verblijfstitels dezelfde geldigheidsduur hebben, de Staat die de verblijfstitel heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt;

b) de Staat die het visum heeft verstrekt waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt, wanneer de visa van dezelfde aard zijn;

c) wanneer de visa van verschillende aard zijn, de Staat die het visum met de langste geldigheidsduur heeft verstrekt of, indien de visa dezelfde geldigheidsduur hebben, de Staat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt. Deze bepaling is niet van toepassing indien de asielzoeker houder is van een of meer transitvisa die zijn afgegeven op vertoon van een inreisvisum voor een andere Lid-Staat. In dat geval is deze Lid-Staat verantwoordelijk.

4. Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een Lid-Staat, zijn leden 1, 2 en 3 van dit artikel van overeenkomstige toepassing zolang de vreemdeling het grondgebied van de Lid-Staten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van een of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van een of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een Lid-Staat, en de vreemdeling het grondgebied van de Lid-Staten niet heeft verlaten, is de Lid-Staat waar het asielverzoek is ingediend verantwoordelijk.

Article 5

1. Si le demandeur d'asile est titulaire d'un titre de séjour en cours de validité, l'Etat membre qui a délivré ce titre est responsable de l'examen de la demande d'asile.

2. Si le demandeur d'asile est titulaire d'un visa en cours de validité, l'Etat membre qui a délivré ce visa est responsable de l'examen de la demande d'asile, sauf dans les hypothèses suivantes:

a) si ce visa a été délivré sur autorisation écrite d'un autre Etat membre, ce dernier est responsable de l'examen de la demande d'asile. Lorsqu'un Etat membre consulte au préalable, pour des raisons notamment de sécurité, l'autorité centrale d'un autre Etat membre, l'accord de ce dernier ne constitue pas une autorisation écrite au sens de la présente disposition;

b) si le demandeur d'asile, titulaire d'un visa de transit, présente sa demande dans un autre Etat membre où il n'est pas soumis à l'obligation de visa, ce dernier Etat est responsable de l'examen de la demande d'asile;

c) si le demandeur d'asile titulaire d'un visa de transit présente sa demande dans l'Etat qui lui a délivré ce visa et qui a eu confirmation écrite des autorités diplomatiques ou consulaires de l'Etat membre de destination que l'étranger dispensé de visa répondait aux conditions d'entrée dans cet Etat, ce dernier est responsable de l'examen de la demande d'asile.

3. Si le demandeur d'asile est titulaire de plusieurs titres de séjour ou visas en cours de validité, délivrés par différents Etats membres, l'Etat membre responsable de l'examen de la demande d'asile est:

a) l'Etat qui a délivré le titre de séjour qui confère le droit de séjour le plus long ou, en cas de durée de validité identique de ces titres, l'Etat qui a délivré le titre de séjour dont l'échéance est la plus lointaine;

b) l'Etat qui a délivré le visa ayant l'échéance la plus lointaine lorsque les différents visas sont de même nature;

c) en cas de visas de nature différente, l'Etat ayant délivré le visa ayant la plus longue durée de validité ou, en cas de durée de validité identique, l'Etat qui a délivré le visa dont l'échéance est la plus lointaine. Cette disposition n'est pas applicable au cas où le demandeur est titulaire d'un ou de plusieurs visas de transit, délivrés sur présentation d'un visa d'entrée dans un autre Etat membre. Dans ce cas, cet Etat membre est responsable.

4. Si le demandeur d'asile est seulement titulaire d'un ou de plusieurs titres de séjour périmés depuis moins de deux ans ou d'un ou de plusieurs visas périmés depuis moins de six mois lui ayant effectivement permis l'entrée sur le territoire d'un Etat membre, les paragraphes 1, 2 et 3 sont applicables aussi longtemps que l'étranger n'a pas quitté le territoire des Etats membres.

Lorsque le demandeur d'asile est titulaire d'un ou plusieurs titres de séjour périmés depuis plus de deux ans ou d'un ou plusieurs visas périmés depuis plus de six mois lui ayant effectivement permis l'entrée sur le territoire d'un Etat membre et si l'étranger n'a pas quitté le territoire commun, est responsable l'Etat membre dans lequel la demande est présentée.

Artikel 6

Wanneer een asielzoeker, komend uit een Staat die geen lid is van de Europese Gemeenschappen, via het land, de zee of de lucht op illegale wijze de grens van een Lid-Staat heeft overschreden, dan is de Lid-Staat via welke hij aantoonbaar is binnengekomen, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

Deze Lid-Staat is echter niet meer verantwoordelijk indien het bewijs wordt geleverd dat een asielzoeker vóór de indiening van het verzoek ten minste zes maanden heeft doorgebracht in de Lid-Staat waar hij zijn verzoek heeft ingediend. In dat geval is deze laatste Lid-Staat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

Artikel 7

1. De verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek berust bij de Lid-Staat die verantwoordelijk is voor de controle bij binnenkomst van de vreemdeling op het grondgebied van de Lid-Staten, behalve wanneer een vreemdeling het grondgebied van een Lid-Staat waar hij niet visumplichtig is, legaal betreedt en vervolgens een asielverzoek indient in een andere Lid-Staat waar hij evenmin visumplichtig is voor de toegang tot het grondgebied. In dat geval is deze laatste Staat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

2. Zolang er geen overeenkomst tussen de Lid-Staten is over de bepalingen die zullen gelden voor het overschrijden van de buitengrenzen, wordt de Lid-Staat die toestemming verleent om de transitzone van zijn luchthavens zonder visum te passeren, niet geacht verantwoordelijk te zijn voor de controle bij binnenkomst ten aanzien van reizigers die de transitzone niet verlaten.

3. Wanneer het asielverzoek wordt ingediend in de transitzone van een luchthaven van een Lid-Staat, is deze Lid-Staat verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Artikel 8

Wanneer op basis van de overige in deze overeenkomst vastgestelde criteria geen Lid-Staat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de Lid-Staat waarbij het verzoek het eerst werd ingediend verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Artikel 9

Iedere Lid-Staat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze overeenkomst vastgelegde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, om redenen van humanitaire aard, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, op verzoek van een andere Lid-Staat en op voorwaarde dat de asielzoeker ermee instemt, een asielverzoek behandelen.

Indien de aangezochte Lid-Staat dat verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze Staat overgedragen.

Artikel 10

1. De Lid-Staat die op grond van de criteria van deze overeenkomst verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

a) een asielzoeker die in een andere Lid-Staat zijn verzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 11 bepaalde voorwaarden over te nemen;

Article 6

Lorsque le demandeur d'asile a franchi irrégulièrement, par voie terrestre, maritime ou aérienne, en provenance d'un Etat non membre des Communautés européennes, la frontière d'un Etat membre par lequel il peut être prouvé qu'il est entré, ce dernier Etat est responsable de l'examen de la demande d'asile.

Toutefois, cet Etat cesse d'être responsable s'il est prouvé que le demandeur d'asile a séjourné dans l'Etat membre dans lequel il a présenté sa demande au moins six mois avant la présentation de cette demande. Dans ce cas, ce dernier Etat est responsable de l'examen de la demande d'asile.

Article 7

1. La responsabilité de l'examen d'une demande d'asile incombe à l'Etat membre responsable du contrôle de l'entrée de l'étranger sur le territoire des Etats membres, sauf si, après être entré légalement dans un Etat membre où il est dispensé de visa, l'étranger présente sa demande d'asile dans un autre Etat membre dans lequel il est également dispensé de visa pour l'entrée sur le territoire. Dans ce cas, ce dernier Etat est responsable de l'examen de la demande d'asile.

2. Jusqu'à ce que l'entrée en vigueur d'un accord soit intervenu entre les Etats membres au sujet des modalités de franchissement des frontières extérieures, l'Etat membre qui autorise un transit sans visa par la zone de transit de ses aéroports n'est pas considéré comme responsable du contrôle de l'entrée à l'égard des voyageurs qui ne sortent pas de la zone de transit.

3. Lorsque la demande d'asile est présentée lors du transit dans un aéroport d'un Etat membre, celui-ci est responsable de l'examen.

Article 8

Lorsque l'Etat membre responsable de l'examen de la demande d'asile ne peut être désigné sur la base des autres critères énumérés dans la présente convention, le premier Etat membre auprès duquel la demande d'asile a été présentée est responsable de l'examen.

Article 9

Tout Etat membre peut, alors même qu'il n'est pas responsable, en application des critères définis par la présente convention, examiner pour des raisons humanitaires, fondées notamment sur des motifs familiaux ou culturels, une demande d'asile, à la requête d'un autre Etat membre et à condition que le demandeur d'asile le souhaite.

Si l'Etat membre sollicité accède à cette requête, la responsabilité de l'examen de la demande lui est transférée.

Article 10

1. L'Etat membre responsable de l'examen d'une demande d'asile en application des critères définis par la présente convention est tenu de:

a) prendre en charge, dans les conditions prévues à l'article 11, le demandeur d'asile qui a présenté une demande dans un autre Etat membre;

b) het asielverzoek volledig te behandelen;

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich illegaal in een andere Lid-Staat ophoudt, volgens de in artikel 13 bepaalde voorwaarden opnieuw toe te laten of terug te nemen;

d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere Lid-Staat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 13 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

e) een vreemdeling wiens verzoek hij heeft afgewezen en die zich illegaal in een andere Lid-Staat ophoudt, volgens de in artikel 13 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. Indien een Lid-Staat aan de asielzoeker een verblijfstitel met een geldigheidsduur van meer dan drie maanden verstrekt, dient hij de in lid 1, sub a) tot en met e), genoemde verplichtingen na te komen.

3. De in lid 1, sub a) tot en met d), genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokkene vreemdeling het grondgebied van de Lid-Staten gedurende ten minste drie maanden heeft verlaten.

4. De in lid 1, sub d) en e), genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, na de intrekking of de afwijzing van het verzoek, de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd opdat de vreemdeling zich begeeft naar zijn land van herkomst dan wel naar een ander land waar hij legaal mag binnenkomen.

Artikel 11

1. De Lid-Staat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere Lid-Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan deze Lid-Staat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen zes maanden na het indienen van dit verzoek om overname verzoeken.

Indien er binnen zes maanden geen verzoek tot overname plaatsvindt, is de Staat waarbij het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

2. Het verzoek tot overname dient gegevens te bevatten op grond waarvan de autoriteiten van de aangezochte Staat kunnen vaststellen dat deze Staat op grond van de criteria van deze overeenkomst verantwoordelijk is.

3. Welke Staat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip dat de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een Lid-Staat indient.

4. De Lid-Staat dient binnen drie maanden na het verzoek tot overname hierover een besluit te nemen. Het laten verstrijken van deze termijn zonder dat antwoord wordt gegeven, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek tot overname.

5. De overdracht van de asielzoeker vanuit de Lid-Staat waarbij het asielverzoek is ingediend, aan de verantwoordelijke Lid-Staat moet plaatsvinden uiterlijk een maand na de aanvaarding van het verzoek tot overname of een maand na de beëindiging van de geschilprocedure die eventueel door de vreemdeling tegen het besluit tot overdracht is aangespannen, indien aan die procedure schorsende werking is verbonden.

6. De overnameregeling kan later nader worden uitgewerkt door middel van bepalingen die met toepassing van artikel 18 worden vastgesteld.

b) mener à terme l'examen de la demande d'asile;

c) réadmettre ou reprendre, dans les conditions prévues à l'article 13, le demandeur d'asile dont la demande est en cours d'examen et qui se trouve irrégulièrement dans un autre Etat membre;

d) reprendre, dans les conditions prévues à l'article 13, le demandeur d'asile qui a retiré sa demande en cours d'examen et qui a formulé une demande d'asile dans un autre Etat membre;

e) reprendre, dans les conditions prévues à l'article 13, l'étranger dont il a rejeté la demande et qui se trouve irrégulièrement dans un autre Etat membre.

2. Si un Etat membre délivre au demandeur d'asile un titre de séjour d'une durée supérieure à trois mois, les obligations prévues au paragraphe 1, points a) à e) lui sont transférées.

3. Les obligations prévues au paragraphe 1 points a) à d) cessent si l'étranger en cause a quitté le territoire des Etats membres pendant une durée au moins égale à trois mois.

4. Les obligations prévues au paragraphe 1 points d) et e) cessent si l'Etat responsable de l'examen de la demande d'asile a pris et mis effectivement en œuvre, à la suite du retrait ou du rejet de la demande, les dispositions nécessaires pour que l'étranger se rende dans son pays d'origine ou dans un autre pays où il pouvait légalement se rendre.

Article 11

1. L'Etat membre auprès duquel une demande d'asile a été présentée et qui estime qu'un autre Etat membre est responsable de l'examen de cette demande peut requérir ce dernier aux fins de prise en charge dans les plus brefs délais et, en tout état de cause, dans un délai de six mois après le dépôt de la demande d'asile.

Si la demande de prise en charge n'est pas formulée dans le délai de six mois, la responsabilité de l'examen de la demande d'asile incombe à l'Etat auprès duquel la demande d'asile a été présentée.

2. La demande de prise en charge doit comporter des indications permettant aux autorités de l'Etat requis de constater la responsabilité de cet Etat au regard des critères définis par la présente convention.

3. La détermination de l'Etat responsable en application de ces critères se fait sur la base de la situation qui existait au moment où le demandeur d'asile a présenté sa demande pour la première fois auprès d'un Etat membre.

4. L'Etat membre doit statuer sur la demande de prise en charge dans un délai de trois mois à compter de sa saisine. L'absence de réponse à l'expiration de ce délai équivaut à l'acceptation de la demande de prise en charge.

5. Le transfert du demandeur d'asile de l'Etat membre dans lequel la demande d'asile a été présentée à l'Etat membre responsable doit intervenir au plus tard un mois après l'acceptation de la demande de prise en charge ou un mois après l'issue de la procédure contentieuse éventuellement engagée par l'étranger contre la décision de transfert si cette procédure est suspensive.

6. Des dispositions arrêtées dans le cadre de l'article 18 pourront préciser ultérieurement les modalités particulières de la prise en charge.

Artikel 12

Wanneer een asielverzoek bij de bevoegde autoriteiten van een Lid-Staat wordt ingediend door een asielzoeker die zich op het grondgebied van een andere Lid-Staat bevindt, wordt door de Lid-Staat op wiens grondgebied de asielzoeker zich bevindt, vastgesteld welke Lid-Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Deze Lid-Staat wordt hiervan onverwijld in kennis gesteld door de Lid-Staat waarbij het asielverzoek is ingediend en wordt dan, voor de toepassing van de overeenkomst, beschouwd als de Lid-Staat waarbij het asielverzoek is ingediend.

Artikel 13

1. De terugname van een asielzoeker in de in artikel 3, lid 7, en artikel 10, genoemde gevallen geschiedt overeenkomstig de volgende bepalingen:

a) het verzoek tot terugname dient gegevens te bevatten op grond waarvan de aangezochte Staat kan vaststellen dat hij op grond van het bepaalde in artikel 3, lid 7, en artikel 10 verantwoordelijk is;

b) de voor terugname aangezochte Staat is verplicht binnen acht dagen nadat het verzoek aan hem is voorgelegd, op het hem gedane verzoek te antwoorden. Hij is verplicht de asielzoeker zo spoedig mogelijk en uiterlijk één maand nadat hij de terugname heeft aanvaard, daadwerkelijk terug te nemen.

2. De terugnameregeling kan later nader worden uitgewerkt door middel van bepalingen die met toepassingen van artikel 18 worden vastgesteld.

Artikel 14

1. De Lid-Staten wisselen informatie uit over:

— de wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen of nationale praktijken ter zake van asiel;

— de statistische gegevens aangaande het aantal binnenkomende asielzoekers per maand, uitgesplitst naar nationaliteit. De desbetreffende gegevens worden driemaandelijks toegestuurd via het Secretariaat-Generaal van de Raad van de Europese Gemeenschappen, dat zorgt voor de toezending ervan aan de Lid-Staten, de Commissie van de Europese Gemeenschappen en de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen;

2. De Lid-Staten kunnen algemene informatie uitwisselen over:

— nieuwe ontwikkelingen met betrekking tot asielverzoeken;

— de situatie in de landen van oorsprong of herkomst van de asielzoekers.

3. Wanneer de Lid-Staat die de in lid 2 bedoelde informatie verstrekt, wenst dat deze informatie vertrouwelijk wordt behandeld, dienen de andere Lid-Staten dat te respecteren.

Artikel 15

1. Elke Lid-Staat verstrekt aan alle Lid-Staten die daarom verzoeken de individuele informatie die noodzakelijk is voor:

— de vaststelling van de Lid-Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek;

— de behandeling van het asielverzoek;

Article 12

Lorsqu'une demande d'asile est introduite auprès des autorités compétentes d'un Etat membre par un demandeur qui se trouve sur le territoire d'un autre Etat membre, la détermination de l'Etat membre responsable de l'examen de la demande d'asile incombe à l'Etat membre sur le territoire duquel se trouve le demandeur. Cet Etat membre est informé sans délai par l'Etat membre saisi de la demande et est alors, pour l'application de la présente convention, considéré comme l'Etat membre auprès duquel la demande d'asile a été introduite.

Article 13

1. La reprise en charge d'un demandeur d'asile dans les cas prévus à l'article 3, paragraphe 7, et à l'article 10 s'effectue selon les modalités suivantes:

a) la demande aux fins de reprise en charge doit comporter des indications permettant à l'Etat requis de constater qu'il est responsable conformément à l'article 3, paragraphe 7, et à l'article 10;

b) l'Etat requis pour la reprise en charge est tenu de répondre à la demande qui lui est faite dans un délai de huit jours à compter de sa saisine. Il est tenu de reprendre effectivement en charge le demandeur d'asile le plus rapidement possible et au plus tard dans un délai d'un mois après qu'il a accepté la reprise en charge.

2. Des dispositions arrêtées dans le cadre de l'article 18 pourront préciser ultérieurement les modalités particulières de la reprise en charge.

Article 14

1. Les Etats membres procèdent à des échanges mutuels portant sur:

— les dispositions législatives ou réglementaires ou les pratiques nationales applicables dans le domaine de l'asile;

— les données statistiques concernant les arrivées mensuelles des demandeurs d'asile et leur répartition par nationalité. Ces transmissions ont lieu trimestriellement par l'intermédiaire du Secrétariat général du Conseil des Communautés européennes qui en assure la diffusion auprès des Etats membres, de la Commission des Communautés européennes et du Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés;

2. Les Etats membres peuvent procéder à des échanges mutuels portant sur:

— les informations de caractère général sur les tendances nouvelles en matière de demandes d'asile;

— les informations de caractère général concernant la situation dans les pays d'origine ou de provenance des demandeurs d'asile.

3. Si l'Etat membre qui communique les informations visées au paragraphe 2 souhaite leur donner un caractère confidentiel, cette confidentialité doit être respectée par les autres Etats membres.

Article 15

1. Chaque Etat membre communique à tout Etat membre qui en fait la demande les informations individuelles qui sont nécessaires pour:

— déterminer l'Etat membre responsable de l'examen de la demande d'asile;

— l'examen de la demande d'asile;

— de tenuitvoerlegging van alle uit deze overeenkomst voortvloeiende verplichtingen.

2. Deze informatie heeft slechts betrekking op:

— de persoonlijke gegevens van de asielzoeker en, in voorkomend geval, van zijn familieleden (naam, voornaam — eventueel vroegere naam —, bijnaam of pseudoniem, nationaliteit — huidige en vorige —, geboortedatum en -plaats);

— de identiteits- en reisdocumenten (nummer, geldigheidsduur, datum van afgifte, instantie die het document heeft afgegeven, plaats van afgifte, enz.);

— andere gegevens die nodig zijn voor de identificatie van de asielzoeker;

— de verblijfplaatsen en reisroutes;

— de door een Lid-Staat afgegeven verblijfstitel of visa;

— de plaats waar het asielverzoek is ingediend;

— de datum waarop een eventueel vroeger asielverzoek is ingediend, de datum waarop het huidige verzoek is ingediend, de stand van de procedure en de strekking van de eventueel genomen beslissing.

3. Bovendien kan een Lid-Staat een andere Lid-Staat verzoeken hem de door de asielzoeker opgegeven redenen ter staving van zijn verzoek en, in voorkomend geval, de redenen van de jegens betrokkene genomen beslissing, mee te delen. De aangezochte Lid-Staat beoordeelt of hij aan het tot hem gerichte verzoek gevolg kan geven. In ieder geval is voor het doorgeven van deze inlichtingen de toestemming van de asielzoeker vereist.

4. Deze uitwisseling van informatie vindt plaats op verzoek van een Lid-Staat en mag slechts geschieden tussen de door iedere Lid-Staat daartoe aangewezen autoriteiten, waarvan kennisgeving is gedaan aan het Comité van artikel 18.

5. De uitgewisselde informatie mag slechts voor de in lid 1 genoemde doeleinden worden gebruikt. In elke Lid-Staat mag deze informatie slechts worden meegedeeld aan de autoriteiten en rechterlijke instanties die belast zijn met:

— de vaststelling van de Lid-Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek;

— de behandeling van het asielverzoek;

— de tenuitvoerlegging van alle uit deze overeenkomst voortvloeiende verplichtingen.

6. De Lid-Staat die de gegevens meedeelt, is verplicht erop toe te zien dat deze juist en bijgewerkt zijn.

Wanneer blijkt dat deze Lid-Staat onjuiste gegevens heeft verstrekt of gegevens die niet meegedeeld hadden mogen worden, worden de ontvangende Lid-Staten daarvan onverwijld op de hoogte gebracht. Zij zijn verplicht deze informatie te corrigeren of te verwijderen.

7. Een asielzoeker heeft, op zijn verzoek, het recht van kennisneming omtrent de informatie die over hem is verstrekt, zolang die informatie beschikbaar is.

Indien hij constateert dat deze informatie onjuist is of niet verstrekt had mogen worden, heeft hij het recht te eisen dat deze wordt gecorrigeerd of wordt verwijderd. Het bepaalde in lid 6 is van toepassing op de gecorrigeerde gegevens.

8. Elke betrokken Lid-Staat is verplicht de mededeling en de ontvangst van de uitgewisselde informatie schriftelijk vast te leggen.

— la mise en œuvre de toutes obligations découlant de la présente convention.

2. Ces informations ne peuvent porter que sur:

— les données personnelles relatives au demandeur et, le cas échéant, aux membres de sa famille (nom et prénom — le cas échéant, nom antérieur —, surnoms ou pseudonymes, nationalité — actuelle et antérieure —, date et lieu de naissance);

— les documents d'identité et de voyage (référence, durée de validité, dates de délivrance, autorité ayant effectué la délivrance, lieu de délivrance, etc.);

— les autres éléments nécessaires pour établir l'identité du demandeur;

— les lieux de séjour et les itinéraires de voyages;

— les titres de séjour ou les visas délivrés par un Etat membre;

— le lieu où la demande a été déposée;

— la date de présentation éventuelle d'une demande d'asile antérieure, la date de présentation de la demande actuelle, l'état d'avancement de la procédure et éventuellement la teneur de la décision prise.

3. En outre, un Etat membre peut demander à un autre Etat membre de lui communiquer les motifs invoqués par le demandeur d'asile à l'appui de sa demande et, le cas échéant, les motifs de la décision prise en ce qui le concerne. L'Etat membre sollicite apprécie s'il peut donner suite à la requête qui lui est présentée. En tout état de cause, la communication de ces renseignements est subordonnée au consentement du demandeur d'asile.

4. Cet échange d'informations se fait sur demande d'un Etat membre et ne peut avoir lieu qu'entre les autorités dont la désignation par chaque Etat membre est communiquée au comité prévu par l'article 18.

5. Les informations échangées ne peuvent être utilisées qu'aux fins prévues au paragraphe 1. Dans chaque Etat membre, ces informations ne peuvent être communiquées qu'aux autorités et juridictions chargées de:

— déterminer l'Etat membre responsable de l'examen de la demande d'asile;

— l'examen de la demande d'asile;

— la mise en œuvre de toute obligation découlant de la présente convention.

6. L'Etat membre qui transmet les données veille à leur exactitude et à leur actualité.

S'il apparaît que cet Etat membre a fourni des données inexactes ou qui n'auraient pas dû être transmises, les Etats membres destinataires en sont informés sans délai. Ils sont tenus de rectifier ces informations ou de les faire disparaître.

7. Un demandeur d'asile a le droit de se faire communiquer, sur demande, les informations échangées le concernant, aussi longtemps qu'elles sont disponibles.

S'il constate que ces informations sont inexactes ou n'auraient pas dû être transmises, il a le droit d'en obtenir la rectification ou la disparition. Ce droit s'exerce dans les conditions prévues par le paragraphe 6.

8. Dans chaque Etat membre concerné, il est fait mention de la transmission et de la réception des informations échangées.

9. De betrokken gegevens worden niet langer bewaard dan nodig is voor het doel waarvoor zij uitgewisseld zijn. De noodzaak van verdere bewaring van de gegevens wordt door de betrokken Lid-Staat op het geëigende moment beoordeeld.

10. In ieder geval dient de verstrekte informatie tenminste dezelfde bescherming te krijgen als die welke de ontvangende Staat verleent aan informatie van dezelfde aard.

11. Indien de gegevens niet automatisch, maar op een andere wijze verwerkt worden, moet elke Lid-Staat passende maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat het bepaalde in dit artikel door middel van doeltreffende controlemiddelen wordt nageleefd. Indien een Lid-Staat over een dienst als bedoeld in punt 12 hieronder beschikt, kan hij deze dienst met deze controlerende taken belasten.

12. Wanneer een of meer Lid-Staten de verwerking van alle of van een gedeelte van de in de leden 2 en 3 bedoelde gegevens willen automatiseren, is dit slechts toegestaan indien de betrokken landen wettelijke bepalingen betreffende deze verwerking hebben aangenomen waardoor uitvoering wordt gegeven aan de beginselen van het Verdrag van Straatsburg van 28 januari 1981 tot bescherming van personen met betrekking tot de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens en zij een passende nationale instantie hebben aangewezen die belast is met de onafhankelijke controle op de verwerking en benutting van de uit hoofde van deze overeenkomst meegedeelde gegevens.

Artikel 16

1. Elke Lid-Staat mag ontwerpen tot herziening van deze overeenkomst aan het Comité bedoeld in artikel 18 voorleggen, die moeilijkheden bij de toepassing moeten voorkomen.

2. Indien blijkt dat deze overeenkomst aan herziening of wijziging toe is ingevolge de verwezenlijking van de doelstellingen van artikel 8 A van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en deze verwezenlijking met name samenhangt met de tenuitvoerlegging van een geharmoniseerd asielbeleid en een gemeenschappelijk visumbeleid, belegt de Lid-Staat die het Voorzitterschap van de Raad van de Europese Gemeenschappen uitoefent een vergadering van het Comité bedoeld in artikel 18.

3. De herzieningen of de wijzigingen van deze overeenkomst worden aangenomen door het Comité bedoeld in artikel 18. Deze treden in werking conform de procedure van artikel 22.

Artikel 17

1. Wanneer een Lid-Staat ernstige moeilijkheden ondervindt ten gevolge van een ingrijpende verandering van de omstandigheden die bestonden op het ogenblik van de sluiting van deze overeenkomst, kan die Staat zijn moeilijkheden voorleggen aan het Comité bedoeld in artikel 18, opdat dit Comité de Lid-Staten maatregelen voorstelt om aan deze situatie het hoofd te bieden of de herzieningen c.q. wijzigingen aanneemt die in deze overeenkomst dienen te worden aangebracht en die onder de in artikel 16, lid 3, genoemde voorwaarden in werking treden.

2. Indien de in lid 1 bedoelde situatie na zes maanden nog bestaat, kan het Comité, dat overeenkomstig het bepaalde in artikel 18, lid 2, een besluit neemt, de door die verandering getroffen Lid-Staat machtigen de toepassing van de bepalingen van deze overeenkomst tijdelijk op te schorten, zonder dat hierdoor de verwezenlijking van de doelstellingen van artikel 8 A van het

9. Ces données sont conservées pendant une durée n'excédant pas celle nécessaire aux finalités pour lesquelles elles sont échangées. La nécessité de leur conservation doit être examinée au moment approprié par l'Etat membre concerné.

10. En tout état de cause, les informations communiquées bénéficient au moins de la même protection que celles de l'Etat destinataire accorde à des informations de nature similaire.

11. Si les données ne sont pas traitées automatiquement, mais d'une autre façon, chaque Etat membre devra prendre des mesures appropriées pour assurer le respect du présent article par des moyens de contrôles effectifs. Si un Etat membre dispose d'un service du type de celui mentionné au paragraphe 12, il peut charger ce service d'assurer ces tâches de contrôle.

12. Si un ou plusieurs Etats membres souhaitent informatiser le traitement de tout ou partie des données mentionnées aux paragraphes 2 et 3, l'informatisation n'est possible que si les pays concernés ont adopté une législation applicable à ce traitement qui met en œuvre les principes de la convention de Strasbourg du 28 janvier 1981 pour la protection des personnes à l'égard du traitement automatisé des données à caractère personnel et s'ils ont confié à une instance nationale appropriée le contrôle indépendant du traitement et de l'exploitation des données transmises conformément à la présente convention.

Article 16

1. Tout Etat membre peut soumettre au comité visé à l'article 18 des projets tendant à la révision de la présente convention et ayant pour but de supprimer les difficultés rencontrées dans le cadre de sa mise en œuvre.

2. S'il s'avère qu'une révision ou modification de la présente convention devient nécessaire en raison de la réalisation des objectifs énoncés à l'article 8 A du traité instituant la Communauté économique européenne, cette réalisation étant liée notamment à l'établissement d'une politique harmonisée d'asile et d'une politique commune de visas, l'Etat membre exerçant la présidence du Conseil des Communautés européennes organise une réunion du comité visé à l'article 18.

3. Les révisions ou modifications de la présente convention sont adoptées par le comité visé à l'article 18. Elles entrent en vigueur conformément aux dispositions de l'article 22.

Article 17

1. Si un Etat membre rencontre des difficultés majeures du fait d'un changement substantiel des circonstances ayant présidé à la conclusion de la présente convention, cet Etat peut saisir le comité mentionné à l'article 18 afin que celui-ci propose aux Etats membres des mesures pour faire face à cette situation ou adopte les révisions ou les modifications qu'il apparaît nécessaire d'apporter à la présente convention et qui entrent en vigueur dans les conditions prévues à l'article 16 paragraphe 3.

2. Si, au terme d'un délai de six mois, la situation évoquée au paragraphe 1er persiste, le comité, statuant conformément à l'article 18 paragraphe 2, peut autoriser l'Etat membre affecté par ce changement à suspendre provisoirement l'application des dispositions de la présente convention sans que cette suspension puisse entraver la réalisation des objectifs mentionnés à

Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap of de naleving van andere internationale verplichtingen van de Lid-Staten in het gedrang mag komen.

3. Tijdens de in lid 2 bedoelde opschorting vervolgt het Comité, indien het voordien geen overeenstemming heeft bereikt, zijn werkzaamheden met het oog op een herziening van deze overeenkomst.

Artikel 18

1. Er wordt een Comité ingesteld dat bestaat uit één vertegenwoordiger van de Regering van elke Lid-Staat.

Het Voorzitterschap van dit Comité wordt waargenomen door de Lid-Staat die het Voorzitterschap van de Raad van de Europese Gemeenschappen uitoefent.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen kan deelnemen aan de besprekingen in het Comité en in de werkgroepen als bedoeld in lid 4.

2. Het Comité heeft tot taak op verzoek van een of meer Lid-Staten elke aangelegenheid van algemene aard betreffende de toepassing en de interpretatie van deze overeenkomst te bespreken.

Het Comité stelt de maatregelen vast die bedoeld zijn in artikel 11, lid 6, alsmede in artikel 13, lid 2, en verleent de in artikel 17, lid 2, bedoelde machtiging.

Het Comité neemt krachtens de artikelen 16 en 17 de herzieningen of de wijzigingen van deze overeenkomst aan.

3. De besluiten van het Comité worden bij eenparigheid van stemmen genomen, tenzij het Comité krachtens artikel 17, lid 2, een besluit neemt. In laatst genoemd geval neemt het Comité zijn besluiten met een meerderheid van twee derde van de stemmen van zijn leden.

4. Het Comité stelt zijn reglement vast en mag werkgroepen instellen.

Het secretariaat van het Comité en van de werkgroepen wordt waargenomen door het Secretariaat-Generaal van de Raad van de Europese Gemeenschappen.

Artikel 19

De bepalingen van deze overeenkomst zijn wat betreft het Koninkrijk Denemarken niet van toepassing op de Faeröer en op Groenland. Het Koninkrijk Denemarken kan evenwel door een verklaring die te allen tijde kan worden nedergelegd bij de Regering van Ierland, die de Regeringen van de overige Lid-Staten daarvan op de hoogte brengt, ervan kennis geven dat deze overeenkomst op de Faeröer en op Groenland van toepassing is.

De bepalingen van deze overeenkomst zijn wat betreft de Franse Republiek slechts van toepassing op het Europees grondgebied van de Franse Republiek.

De bepalingen van deze overeenkomst zijn wat betreft het Koninkrijk der Nederlanden slechts van toepassing op het grondgebied van het Rijk in Europa.

De bepalingen van deze overeenkomst zijn wat betreft het Verenigd Koninkrijk alleen van toepassing op het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland. Zij zijn niet van toepassing op de Europese grondgebieden welke buitenlandse betrekkingen door het Verenigd Koninkrijk worden behartigd,

l'article 8 A du traité instituant la Communauté économique européenne ou contrevenir à d'autres obligations internationales des Etats membres.

3. Pendant la suspension visée au paragraphe 2, le comité, s'il n'est pas parvenu précédemment à un accord, poursuit ses travaux en vue de réviser les dispositions de la présente convention.

Article 18

1. Il est institué un comité composé d'un représentant du gouvernement de chaque Etat membre.

La présidence de ce comité est assurée par l'Etat membre exerçant la présidence du Conseil des Communautés européennes.

La Commission des Communautés européennes peut assister aux travaux du comité et des groupes de travail visés au paragraphe 4.

2. Le comité est chargé d'examiner, à la demande d'un ou de plusieurs Etats membres, toute question d'ordre général relative à l'application et à l'interprétation de la présente convention.

Le comité établit les mesures visées à l'article 11 paragraphe 6 et à l'article 13 paragraphe 2 et donne l'autorisation visée à l'article 17 paragraphe 2.

Le comité adopte, en vertu des articles 16 et 17, les révisions ou les modifications de la présente convention.

3. Le comité prend ses décisions à l'unanimité, sauf lorsqu'il statue en application de l'article 17 paragraphe 2, auquel cas il prend ses décisions à la majorité des deux tiers des voix de ses membres.

4. Le comité établit ses règles de procédure et peut créer des groupes de travail.

Le secrétariat du comité et des groupes de travail est assuré par le Secrétariat général du Conseil des Communautés européennes.

Article 19

En ce qui concerne le Royaume de Danemark, les dispositions de la présente convention ne s'appliquent pas aux Iles Féroé ni au Groenland à moins d'une déclaration contraire du Royaume de Danemark. Une telle déclaration peut être faite à tout moment par communication au gouvernement d'Irlande qui en informe les gouvernements des autres Etats membres.

En ce qui concerne la République française, les dispositions de la présente convention ne sont applicables qu'au territoire européen de la République française.

En ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, les dispositions de la présente convention ne sont applicables qu'au territoire du Royaume des Pays-Bas en Europe.

En ce qui concerne le Royaume-Uni, les dispositions de la présente convention ne s'appliquent qu'au Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord. Elles ne s'appliquent pas aux territoires européens dont le Royaume-Uni assume les relations extérieures sauf déclaration contraire faite par le Royaume-

tenzij het Verenigd Koninkrijk een verklaring van het tegendeel aflegt. Een dergelijke verklaring kan ten allen tijde worden afgelegd door middel van een mededeling aan de Regering van Ierland die de Regeringen van de andere Lid-Staten daarvan in kennis stelt.

Artikel 20

Ten aanzien van deze overeenkomst mag geen voorbehoud worden gemaakt.

Artikel 21

1. Deze overeenkomst staat open voor toetreding door elke Staat die Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen wordt. De akten van toetreding worden nedergelegd bij de Regering van Ierland.

2. Zij treedt ten aanzien van elke Staat die ertoe toetreedt, in werking op de eerste dag van de derde maand volgende op de datum van nederlegging van de akte van toetreding.

Artikel 22

1. Deze overeenkomst dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd. De akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring worden nedergelegd bij de Regering van Ierland.

2. De Regering van Ierland stelt de Regeringen van de andere Lid-Staten in kennis van de nederlegging van de akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring.

3. Deze overeenkomst treedt in werking op de eerste dag van de derde maand volgende op die waarin de nederlegging heeft plaatsgevonden van de akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van de ondertekenende Staat die deze formaliteit als laatste verricht.

De Staat bij wie de akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring zijn nedergelegd, stelt de overige Lid-Staten in kennis van de datum waarop deze overeenkomst in werking treedt.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekende gevolmachtigden deze overeenkomst hebben ondertekend.

GEDAAN te Dublin, de vijftiende juni negentienhonderd negentig, te Rome, de zevende december negentienhonderd negentig en te Luxemburg, de dertiende juni negentienhonderd eenennegentig, in één exemplaar in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Spaanse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse en de Portugese taal, zijnde de teksten in elk van deze talen gelijkelijk authentiek en nedergelegd in het archief van de Regering van Ierland, die een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift daarvan toezendt aan alle overige Lid-Staten.

Uni. Une telle déclaration peut être faite à tout moment par une communication au gouvernement de l'Irlande, qui en informera les gouvernements des autres Etats membres.

Article 20

La présente convention ne peut faire l'objet d'aucune réserve.

Article 21

1. La présente convention est ouverte à l'adhésion de tout Etat qui devient membre des Communautés européennes. Les instruments d'adhésion seront déposés auprès du gouvernement d'Irlande.

2. Elle entre en vigueur à l'égard de tout Etat qui y adhèrera le premier jour du troisième mois suivant le dépôt de son instrument d'adhésion.

Article 22

1. La présente convention est soumise à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés auprès du gouvernement d'Irlande.

2. Le gouvernement d'Irlande notifie aux gouvernements des autres Etats membres le dépôt des instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

3. La présente convention entre en vigueur le premier jour du troisième mois suivant le dépôt de l'instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation de l'Etat signataire qui procédera le dernier à cette formalité.

L'Etat dépositaire des instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation informe les Etats membres de la date d'entrée en vigueur de la présente convention.

EN FOI DE QUOI, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas de la présente convention.

FAIT à Dublin, le quinze juin mil neuf cent quatre-vingt-dix, à Rome, le sept décembre mil neuf cent quatre-vingt-dix et à Luxemburg, le treize juin mil neuf cent quatre-vingt-onze, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise et portugaise, les textes établis dans chacune de ces langues faisant également foi et étant déposés dans les archives du gouvernement d'Irlande qui transmettra une copie certifiée conforme à chacun des autres Etats membres.

Voor Zijne Majesteit de Koning der Belgen	Pour Sa Majesté le Roi des Belges
For Hendes Majestæt Danmarks Dronning	For Hendes Majestæt Danmarks Dronning
Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland	Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland
Για τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας	Για τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας
Por Su Majestad el Rey de España	Por Su Majestad el Rey de España
Pour le Président de la République française	Pour le Président de la République française
For the President of Ireland	For the President of Ireland
Thar ceann Uachtarán na hÉireann	Thar ceann Uachtarán na hÉireann
Per il Presidente della Repubblica italiana	Per il Presidente della Repubblica italiana
Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg	Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg
Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden	Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden
Pelo Presidente da República Portuguesa	Pelo Presidente da República Portuguesa
For Her Majesty the Queen of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland	For Her Majesty the Queen of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland